

MARTTI LUTHER

Siunauksen merkitys

(jatkoa edelliseen numeroon)

Olihan Daavidkin ylen mahtava ja rikas, mutta koska hän oli oppinut sen, että hän oli Jumalan vihan, synnin ja kuoleman alainen ja Perkeleen vallas-
sa, hän ajatteli: Mitä hyötyä minulla on koko maailman kaikesta rikkaudesta, jos ne eivät kerran anna minulle siunausta eivätkä tuo myötään elämää ja iankaikkista autuutta.

Näinhän kaikki pakanat havaitsaan olevansa kirottuja murheellisella mielin ja todetessaan luottamuksen omiin lahjoihinsa ja voimiinsa heronneen tosin vaeltavat loistossa ja ihanien hengenlahjojensa kirkkaudessa kuten Daavid ja muut, mutta kuitenkin katsovat olevansa kaikkein kurjimpia ja kirotuimpia, koska he tuntevat synnin voiman, helvetin kauhut ja Jumalan vihan. Niitä vastaan on siis pantava tämä lupaus. Tästähän profeetat ovat kaikki lohduksensa ammentaneet.

Meillä on uudessa liitossa tämä lupaus loistavasti valaistuna ja selitettyinä. Autuas Paavali kirkastaa sitä Galatalaiskirjeen 3. luvussa. Varmasti Pyhän Hengen valaistessa ja opettaessa hän sanoo, että se on Kristus. Eiväthän juutalaiset eikä koko lihan viisaus alun perin käsitä eikä myönnä sitä, että yksi ainoa siemen on Kristus.

Sitten on tämäkin asia saanut selityksensä. Tämä Aabrahamin siemen on tosi ihminen ja tosi Jumala. Ihminen hän on, koska hän on tullut

lihaan ja on Neitsyen poika. Juutalaiset eivät sitä kielläkään, onhan hän Aabrahamin poika. Siunaus taas osoittaa todeksi sen, että hän on Jumala. Ovathan pakanat kirouksen alaiset, niin kuin kaikki, mikä on luotu: siitä syystä hän ei ole luotu eikä kuulu pakanoihin, muutenhan hän olisi kirottu. Mutta hän ei ainoastaan siunaa muita, vaan on itsekin muodollisesti siunattu, jotta koko maailma hänen kauttansa tulisi siunatuksi. Tätä ei voida sanoa yhdestäkään pakanoihin kuuluvasta: ei kukaan ole koskaan oikeudella vaatinut itselleen kuuluvaksi tätä, että hän siunasi itseään ja toisia ja vapahtaisi kuolemasta. — — —

Näin ollen tuo siemen on tosi Jumala ja tosi ihminen yhdessä ja samassa persoonassa. Hän on ihminen, koska hän on lähtöisin Aabrahamin siemenestä, hän on Jumala, koska hän on se, joka siunaa.

Kolmanneksi hänen on välttämättä oltava sellainen ihminen, joka on syntynyt ilman syntiä. Tässä vasta meidän uskomme on ihmeellinen. Me uskomme, että hän on ihminen, mutta ei kuitenkaan syntynyt verestä, koska hän ei ole siinnyt perisynnistä. Eiväthän samanaikaisesti voisi olla voimassa siunaus ja kirous, niin kuin olisi, jos hän olisi siinnyt synneissä.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24. Hämeenlinna 2005. s. 326-327. Suomennos Heikki Koskenniemi

Kiista piispa Henrikin luista johdattaa vakavien kysymysten äärelle

Kiista piispa Henrikin oletetuista jäännöksistä on saanut julkista huomiota osakseen. Jäännökset ovat tällä hetkellä Helsingissä roomalaiskatolisessa kirkossa. Museoviraston mukaan ne pitäisi siirtää Turun tuomiokirkkoon.

Jos kyse olisi vain edesmenneen piispan maallisen ruumiin oletetuista jäännöksistä, asia voitaisiin sivuuttaa hyvin lyhyesti. Kirkon elämä ei rakennu sen paremmin nykyisin elävien ihmisten kuin edesmenneidenkään perustukselle. Heidän vaellustaan voidaan toki muistella hyvän esimerkin saamiseksi, mutta heidän maallisilla jäännöksillään ei ole kirkolle merkitystä. Kirkko perustuu yksinomaan Jumalan sanan ja Kristuksen sovitustyön varaan. Tämän perustan ilmaisee apostoli Pietarin tunnustus: *“Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.”* (Matt. 16:16)

Kysymys piispa Henrikin jäännöksistä liittyy kuitenkin hyvin vakaviin kysymyksiin. Tämän osoittaa mm. Helsingin yliopistossa toimivan kirkkohistorioitsijan, dosentti Kaarlo Arffmanin haastattelu Kotimaa-lehdessä 36/2006. Haastattelussa Arffman toteaa, että uskonpuhdistuksen myötä Pohjolassa ei enää ollut paavin nimittämiä piispoja ja kirkon opetuksen sisältö muuttui. Näin ollen uskonpuhdistuksen kirkko esimerkiksi Ruotsissa lakkasi olemasta osa roomalaiskatolista kirkkoa. Toiselta puolen Arffman toteaa, että katolisesta näkökulmasta kasteen sakramentti liitti ihmiset roomalaiskatoliseen kirkkoon, mutta ei sen ehtoollisyhteyteen.

Tätä taustaa vasten tulee ymmärrettäväksi, miksi roomalaiskatoliset voivat puhua siitä kirkosta erkaantuneiden kirkkojen jäsenistä erossa olevina veljinä. Tähän emme kuitenkaan voi yhtyä. Roomalaiskatolinen kirkko pitää omaa perimätietoaan osana Jumalan sanaa. Se ei myöskään ole poistanut niitä tuomioita, jotka se 1500-luvulla Trenton kirkolliskokouksessa kohdisti luterilaista tunnustusta vastaan, joka opettaa ihmisten pelastuvan yksin uskosta Kristukseen ilman lain tekoja. Koska luterilaisuus tunnustaa yksin Raamatun Jumalan sanaksi ja opettaa pelastusta yksin uskosta Kristukseen ilman lain tekoja, ei luterilaisten ja roomalaiskatolisten välillä voi puhua uskonveljeydestä. Toisaalta roomalaiskatolisuudessa käytössä olevan kasteen ja Raamatun sanan vaikutuksesta epäilemättä myös heidän joukossaan on niitä, jotka turvaavat yksin Kristukseen Vapahtajanaan.

Dosentti Arffmanin mukaan syntyneessä tilanteessa kansankirkko on vakavien kysymysten äärellä. Hän lausui: "Voidaan kysyä, miten luterilainen kirkko suhtautuu reformaatioon. Luterilainen kirkko antaa ymmärtää, että se on reformaation perillinen ja Lutherin opetuksen mukainen toiminnassaan. Kuitenkin luterilainen kirkko toimii monessa asiassa aivan toisella tavalla kuin mitä Luther opetti. — — — kysymys jatkuvuudesta saakin uuden muodon: onko luterilaisella kirkolla jatkuvuutta reformaatioon, vai onko luterilaisuus irronnut siitäkin? Luterilaisen kirkon olisi korkea aika tunnustaa tilanne, johon on tultu, ja arvioida reformaation perinne uudelleen." (Kotimaa 36/2006, lainauksessa luterilaisella kirkolla tarkoitetaan Suomen evankelisluterilaista kirkkoa, toim. huom.) Arffmanin esiin nostamat vakavat kysymykset ovat mitä aiheellisimpia ja ajankohtaisimpia.

Suomen evankelisluterilaisen kirkon kirkolliskokouksessa toukokuussa 1998 hyväksymä Yhteinen julistus vanhurskauttamisopista roomalaiskatolisen kirkon kanssa osoittaa erkaantumista uskonpuhdistuksesta. Tämän julistuksen johdosta Luterilainen Maailmanliitto, johon Suomen evankelisluterilainen kirkko kuuluu, ja roomalaiskatolinen kirkko yhdessä lausuvat: "Trenton kirkolliskokouksen tuomiot eivät koske luterilaisten kirkkojen tässä julistuksessa esitettyä oppia." (Luterilaisen Maailmanliiton ja Katolisen kirkon yhteinen virallinen kulkilausuma asiakirjasta "Yhteinen julistus vanhurskauttamisopista" 1. pykälä) Koska Trenton kirkolliskokouksen tuomiot ovat kuitenkin voimassa, ilmoittaa tähän lausumaan yhtyvä luterilaista nimeä kantava osapuoli, että se ei enää opeta niin kuin luterilaiset tunnustuskirjat opettavat.

Käynnissä on suuri murros. On varottava kiinnittämästä tarpeetonta huomiota sinänsä yhdenentekevään kysymykseen piispa Henrikin oletetun jäännöksen sijoituspaikasta. On kuitenkin havaittava, että asian johdosta käydyssä keskustelussa tulee ilmi, että maassamme on käynnissä laajamittainen siirtyminen kohti roomalaiskatolisuutta. Vähittäisesti etenevää asiaa ei aina ole helppo havaita. Ainoa keino on elää päivittäin Jumalan kasvojen edessä, tunnustaa hänelle synnit ja uskoa ne anteeksi yksin Kristuksen tähden ilman lain tekoja.

Kimmo Närhi

Armo syntisistä suurimmalle

1. Timoteuskirjeen ensimmäisen luvun jakeessa 15 ovat sanat: *“Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin.”*

Apostoli Paavali sekä eli evankeliumin varassa että julisti sitä toisille. Tekstimme tuo huomiomme kohteeksi sen, kuinka apostoli tunnusti itsensä syntiseksi ja turvasi Vapahtajaan. Me voimme ihmetellä, mistä syystä Paavali piti omia syntejään niin suurina, että sanoi itseään syntisistä suurimmaksi. Olihan Jumala uskonut hänelle tehtävän evankeliumin julistajana. Hän kirjoitti useita kirjeitä Jumalan Hengen johduksesta. Hän sai nähdä monien seurakuntien syntyvän ja kasvavan julistuksensa ansiosta. Kuitenkin hän tunnusti itsensä syntiseksi ja katui syntiään.

Apostolin synnintunnustus osoittaa ensiksi sen, että kaikki synnit itsessään ja lain mukaan tuomittuina ansaitsevat kuoleman. Se synti, jota apostoli menneisyydessä oli tehnyt, oli suuri Jumalan edessä. Hän mainitsee erityisen suurena asiana sen, että hän oli vainonnut Jumalan seurakuntaa. Siitä näkökulmasta ajateltuna hän ei olisi ansainnut tulla luetuksi toisten apostolien joukkoon. Kristukselle ja hänen omilleen tehdyn vahingon tähden apostoli piti itseään kaikkein viheliäisimpänä syntisenä.

Eivät ainoastaan apostolin aikaisemmat synnit, vaan myös se synti, jonka häntä vaivasi hänen uskossa ol-

lessaan, olivat vakavia asioita. Hän tunnusti: *“Sitä hyvää, mitä minä tahdon, minä en tee, vaan sitä paha, mitä en tahdo, minä teen. Jos minä siis teen sitä, mitä en tahdo, niin sen tekijä en enää ole minä, vaan synti, joka minussa asuu. Niin huomaan siis itsessäni, minä, joka tahdon hyvää tehdä, sen lain, että paha riippuu minussa kiinni.”* (Room. 7:19-21) Huolimatta uskostaan apostoli oli syntinen ja paha riippui hänessä kiinni. Sen tähden hän ei sanonut, että hän *oli* syntinen, vaan nykymuodossa, minä *olen* syntisistä suurin.

Mitä apostolin synnintunnustus merkitsee meidän kannaltamme? Se osoittaa todeksi sen, että synnit, joita olemme tehneet menneisyydessä, ovat vakava asia. Synti, joka riippuu meissä kiinni eikä päästä meitä vapaiksi, ansaitsee Jumalan lain nojalla kuoleman. Kun apostoli sanoo olevansa syntisistä suurin, hän ei siinä kehota meitä vertailemaan oman syntimme määrää hänen syntiinsä, vaan hän antaa toisenlaisen esikuvan. Nimittäin sellaisen, että kunkin on pidettävä suurimpana ongelmanaan ja hätänsä aiheena omaa syntiään. Mitä meihin ja tekoihimme tulee, on meidänkin tunnustettava syntimme suureksi Jumalan edessä.

Apostolin evankeliumi tuli lohdutukseksi hänelle itselleen ja kaikille syntisille. Hän puhuu Vapahtajan teosta, siitä, että Kristus ei jättänyt meitä syntisiä syntimme valtaan. Kristus Jeesus on tullut pelastamaan syntisiä. Sana Vapahtajan teosta on varma ja

vastaanottamisen arvoinen. Se on Jumalan sana ja lohdutus siitä, että meillä on Vapahtaja, joka ottaa vastaan ja pelastaa syntisiä tänä päivänäkin.

Kristuksen tuleminen syntisiä pelastamaan on laaja asia. Se sisältää sen, että hän tuli ihmiseksi. Se oli jo sinänsä ihme. Jumalan Poika tuli meidän Välimieheksemme sitä varten, että kantaisi meidän syntimme. Kristuksen pelastustekoon sisältyy se, että hän oli kaikessa kuuliainen Jumalan käskyille. Näin hän meidän sijassamme täytti Jumalan lain vaatimukset kuuliaisuudesta. Kristuksen tulemiseen liittyy se, että hän antoi henkensä syntiemme tähden ja nousi niiden voittajana ylös haudasta. Näin hän voitti sen synnin, joka todellisuudessa on meidän syntimme. Tällä tavoin hän hankki pelastuksen meille.

Mutta onko Kristuksen tuleminen syntisiä pelastamaan päättynyt hänen ylösnousemukseensa? Syntiemme sovitut on kyllä täysin valmis ja päättynyt asia. Sen nojalla Kristus antaa julistaa evankeliumin sanaa meidän autuudeksemme. Vapahtaja sanoi siitä sanasta, jota hän julisti opetuslapsilleen: *“Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä.”* (Joh. 6:63) Tämän saamme soveltaa kaikkeen Jumalan sanaan. Henki vaikuttaa sanassa niin, että se on varma ja totuudellinen, horjumaton sana. Sitä apostoli Paavalikin korosti sanomalla sanaa varmaksi ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoiseksi. Kun meille tulee Jumalan sana, saamme epäilyksettä luottaa siihen, että se sana pitää paikkansa. Sitä ei tarvitse epäillä, vaan sanan varassa voimme turvallisesti elää ja autuaasti kuolla.

Kristuksen armotyön suuruus ja sanan varmuus johdattavat ajattelemaan uskosta oikein. Usko on turvaamista siihen, että Jeesuksen teot ja sanan lupaukset koskevat meitä omakohtaisesti. Uskon varmuus perustuu siihen, että Vapahtajan armoteko ja Jumalan sana ovat varmat. Siitä syystä meille, joita syystä sanottaisiin suurimmiksi syntisiksi, annetaan uskon kautta varmuus Jumalan laupeudesta ja pelastuksesta. Näin ollen emme nojaa omiin päätelmiimme tai omiin tekoihimme, vaan Kristuksen armotyöhön ja evankeliumin varmaan sanaan, joka tuo meille hänen ansaitsemansa armon, Tällä tavoin otamme vastaan apostolin esikuvan ja kehotuksen mukaan Vapahtajan tuoman syntien sovituksen.

Kimmo Närhi

Profeetta Sakarjan selitys

Uskonpuhdistaja Martti Lutherin selittämä ja hänen itsensä saksaksi julkaisema vuoden 1527 joulukuun lopussa. W2 XIV, 1768-1975. Suomentanut Markku Särelä. Jatkoa viime numeroon.

NELJÄSTOISTA LUKU

Jakeet 1-2. Katso, Herran päivä on tuleva, ja sinun saaliisi jaetaan sinun keskelläsi. Minä kokoan kaikki pakanat sotaan Jerusalemia vastaan. Kaupunki valloitetaan, talot ryöstetään, naiset raiskataan.

1. Tässä luvussa annan ottaa itseni kiinni, sillä en ole varma siitä, mistä profeetta puhuu. Tähän asti sen on käsitetty tarkoittavan antikristusta ja viimeistä tuomiota. Mutta koska tämä selitys on yleinen ja monien esittämä, jätän sen silleen, sillä se ei tyydytä minua kaikissa kohdin. Se, joka haluaa sen pitää, löytää sen Lyyraltakin. Haluan esittää kuitenkin omankin käsitykseni, vaikka se ei joka kohdalta ole varma, ja viime kädessä haluan antaa Pyhän Hengen olla oppimestarina.

2. Ensiksi. Koska hän puhuu Kristuksesta ja hänen valtakunnastaan, kuinka pahennukset puhdistavat ja lisäävät sitä, hän profetoi nyt edelleen, kuinka niiden epäuskoisten juutalaisten käy, jotka loukkaantuivat häneen ja jotka ristiinnaulitsivat hänet. Hän sanoo Jerusalemin kaupungin tulevan roomalaisten hävittämäksi. Heidän alaisuudessaan oli monia pakanakansoja, jotka heidän kanssaan lähtivät sotimaan Jerusalemia vastaan. Niin myös Kristus julisti Luuk. 19:41, kun hän itki kaupunkia. Kun tekstin ymmärtää näin, se on helppo. Herran päiväksi sanotaan näet aivan oikein sitä päivää, jolloin roomalaiset, jotka muutenkin olivat juutalaisia kohtaan viha-

mielisiä, kostivat Herran kuoleman ja kärsimyksen juutalaisille.

Ja puoli kaupunkia karkotetaan. Mutta jäljelle jäävää kansaa ei hävitetä kaupungista.

3. Lähes näin kävi Jerusalemin. Osa kaupunkia, joka ei siitä selviytynyt, tapettiin nälällä, rutolla ja miekalla. Toinen osa karkotettiin hajalle kaikkien pakanakansojen sekaan tähän saakka.

Jae 3. Ja Herra on lähtevä liikkeelle ja sotiva näitä pakanoita vastaan, niin kuin hänellä on tapana taistella sodan aikana.

4. Tämä alkaa kuulostaa kuin viimeiseltä päivältä. Mutta kuten sanoin hylkään sen käsityksen ja olen sitä mieltä, että hän haluaa puhua siitä, kuinka Kristus lähtee liikkeelle hävitetyn Jerusalemin jälkeen ja taistelee pakanoita vastaan evankeliumilla. Sillä viimeisenä päivänä ei ole paljoa sotimista, koska kukaan ei voi asettua häntä vastaan. Mutta hän sotii tapansa mukaan evankeliumilla, se on, Hengellään eikä aseilla. Tässä taistelussa hänellä on ollut myös vastustajia, jotka ovat asettuneet roimaan vastarintaan.

Jae 4. Hänen jalkansa seisovat silloin Öljymäellä, joka on Jerusalemin edustalla itää kohti.

5. Viimeisenä päivänä Kristus ei seiso jaloillaan Öljymäellä, vaan hän leijuu pilvessä ilmassa, kuten pyhä Paavali kirjoittaa [1 Tess. 4:17]. Sen vuoksi olen tätä mieltä: Koska Kristus

on noussut taivaaseen Öljymäeltä Jerusalemin ulkopuolelta, profeetta haluaa sanoa, että juuri sieltä Öljymäeltä alkaa evankeliumin taistelu, missä hän antoi viimeisen käskynsä opetuslapsille mennä kaikkeen maailmaan saarnaamaan Matt. 28:19 ja Mark. 16:15. Sillä on haluttu näyttää, ettei Kristus halua hallita maallisessa Israelissa, vaan tämän maallisen kaupungin ulkopuolella kaikessa maailmassa, alkaen Öljymäeltä.

Ja Öljymäki halkeaa kahtia idästä länteen hyvin suureksi laaksoksi: toinen puoli mäkeä siirtyy pohjoiseen ja toinen puoli etelään päin.

6. Jos tämän olisi määrä tapahtua viimeisenä päivänä, missä silloin olisivat Herran jalat tällä vuorella? Nimi Jerusalem annetaan ihmisille ja henkilöille, jotka siinä asuvat. Edellä [Sak. 2:4] nimittäin kuvataan Jerusalemin leviävän koko maailmaan, se on, Kristuksen, apostolien ja opetuslasten, jotka olivat Jerusalemissa, oli määrä mennä niin kauaksi kuin maailma ulottuu. Samoin olen myös tässä sitä mieltä, että nimi "Öljymäki" annetaan tässä henkilöille. Opetuslapset, jotka viimeksi olivat Jeesuksen kanssa Öljymäellä, jakaantuivat kaikkeen maailmaan kauaksi toisistaan: itään, pohjoiseen, etelään ja länteen. Niin kuin kaikkeen maailmaan on levittäytynyt toinen Jerusalem, samoin myös toisen Öljymäen on määrä jakautua kaikkeen maailmaan.

Jae 5. *Ja te pakenette minun mäkieni väliseen laaksoon, sillä mäkien väliin laakso on ulottuva Asaliin asti.*

7. Mihin heidän on määrä paeta tai kenen on paettava? Eikö hän sanonut, että Jerusalem hävitetään ja tulee auti-

oksi? Niin olen siis sitä mieltä, että koska Öljymäki jaetaan koko maailmaan, niin tuo autio, asumaton laakso ei ole muuta kuin hylätty, autio synagoga eli juutalaisuus. Siitä kaikki hurskaat juutalaiset, joista tulee kristittyjä, pakenevat pois ja pitäytyvät opetuslapsiin. Sillä minun vuorteni välillä, hän sanoo, on laakso, se on, niiden vuorten välillä, joita hän nyt sanoo vuorikseen, ja jotka hän synnyttää jakamalla Öljymäen. Mutta mitä Asal on, sitä en tiedä. Käännettynä se on 'lähellä oleva'. Muuten se on erään kaupungin nimi. Mielestäni hän haluaa sanoa: Se autio osa, jossa juutalaiset istuvat molempien vuorten välissä, eivätkä ole kristittyjä eivätkä juutalaisia, ulottuu kauaksi ja lähelle, joka käsittää lähes kaikki juutalaiset, sillä vähän heitä on kääntynyt Kristuksen tykö.

Te pakenette, niin kuin pakenitte maanjäristystä Ussian, Juudan kuninkaan, aikana jne.

8. Maanjäristyksen tullessa ihmiset pakenevat kaupungeista ja taloista, paljon ennemmin paetaan sellaisessa maanjäristyksessä, kun Öljymäki jaetaan kahtia, ja hylätään juutalaisuus, jotta pysyttäisiin Kristuksen luona ja Kristuksessa jne. Kuningas Ussian aikana tapahtuneesta maanjäristyksestä puhuu myös profeetta Aamos [Aam. 1:1].

Sitten Herra, minun Jumalani, tulee; kaikki pyhät hänen kanssaan.

9. Tämä kuulostaa viimeiseltä päivältä. Mutta koska muu teksti ei siitä puhu, pysyn nyt siinä, että Kristus, joka on lähtenyt sotaan taistelemaan evankeliumilla, tulee näin myös Hengellään apostolien ja saarnaajiensa kautta ja kaikkien kristittyjen kautta yhtenä joukkona, ei juurikaan eri ta-

valla kuin hän tuli pyhiensä kanssa erämaasta, mistä Mooses 5 Moos. 32:10 laulaa.

Jae 6. Silloin ei ole oleva valoa, vaan kylmää ja pakkasta.

10. Mitä se on, kun Kristus tulee ilman valoa kylmässä ja pakkasessa? Se on sitä, että kristityt Kristuksen sanan ja Hengen seurauksena ovat maailman edessä ilman valoa ja lämpöä sekä aivan vähäpätöisiä vainoamisen pimeydessä ja kylmyydessä. Muuten Kristus viimeisenä päivänä tulee tulen kanssa, 2 Tess. 1:8.

Jae 7. Se on oleva yhtämittaista päivää – Herralle se on tunnettu – ei vaihdu päivä ja yö.

11. Tämän hän selittää itse. Hän sanoo, että ei ole valoa ja kuitenkin on päivä, se on, hengellinen päivä, jota kukaan ei voi nähdä paitsi Herra yksin. Sillä hän itse on aurinko, joka tekee tämän päivän uskovien sydämiin. Heidän näet täytyy se uskoa, sen vuoksi se ei ole päivä eikä yö luonnon tavalla puhuakseni, eikä ole lainkaan valoa.

Jae 7. Mutta ehtoolla on oleva valoisaa.

12. Käänny ympäri: Kaikki maailman päivät ovat sinä iltana pimeitä, kun yö saapuu, mutta päivästä tulee valoisa vasta sitten, kun ehtoo on käsillä, niin että päivä on päivällä pimeä, mutta yö on valoisa. Siksi sitä sanotaankin sellaiseksi päiväksi, joka ei ole päivä ynnä yö, kuten muut päivät. Mutta ehtoo on maailman loppu, jolloin uskon on määrä lakata ja iäinen valo käy ilmi.

Jae 8. Sinä päivänä raikkaat vedet virtaavat Jerusalemissa: toiset puolet niistä Idän merta kohti ja toinen puoli Länsimerta kohti.

13. Kuinka? Eikö Jerusalemi ole hävitetty; miten siitä virtaavat raikkaat vedet? Mutta se on hengellinen Jerusalemi, josta Pyhä Henki virtaa evankeliumin kautta, kuten Joh. 4:14 selittää Pyhän Hengen veden kautta. Nyt Jerusalemi on kahden meren välillä, itään päin olevan Kuolleen meren ja länteen päin suuren meren [Välimeren] välissä, ja vettä täytyi johtaa Jerusalemiin. Mutta miten se nyt kääntyy niin, että raikkaat vedet virtaavat Jerusalemissa, yli molemmin puolin olevien monien vuorten ja niin kauaksi, aina molempiin meriin. Ei muuten kuin jo sanoimme: Henki virtaa kohti itää ja kohti länttä, se on, itsensä yli Jumala luo, soveltamaan hänen vihansa, jonka hän näytti Sodomian yli Kuollessa meressä; ja itsensä ali maailmaan lohduttamaan ja vahvistamaan keskellä vainoja ja kärsimyksiä.

Niin on tapahtuva kesät ja talvet.

14. Muut vedet kesä kuivaa, mutta nämä vedet juoksevat aina, se on, Henki kestää ikuisesti eikä lakkaa sovitamasta [2 Kor. 5:20] Jumalan vihaa ja lohduttamasta kärsiviä kristittyjä.

Jae 9. Herra on oleva koko maan kuningas.

15. Ei ainoastaan Juudan ja Jerusalemin kuningas, kuten tähän asti, vaan koko maailmassa, Ps. 2:8, mikä tapahtuu raikkaan veden kautta jne.

Silloin Herra on oleva vain yksi ja hänen nimensä vain yksi.

16. Tähän saakka Jumala on jaettu moniin epäjumaliin ja hänelle on annettu monia nimiä. Esimerkiksi muinoin juutalaiset sanoivat häntä Baaliksi ja Astarotiksi. Samoin pakanat sanoivat häntä Jupiteriksi, Saturnukseksi; babylonilaiset Beeliksi ja Neboksi ja

niin pois päin. Koska koko maailmalla on jotakin tietoa Jumalasta, niin jokainen keksii jumalanpalveluksensa oman ajatuksensa mukaan. Sen pitäisi sitten miellyttää Jumalaa, ja hänen täytyy saada meiltä muoto ja nimi, kuten myös nykyään olemme jakaneet Kristuksen osiin, niin että joku palvelee häntä pyhän Fransiskuksen, joku toinen pyhän Dominicuksen säännön ja nimen alla ja niin edespäin. Jokainen on valinnut itselleen oman tavan ja teon ja tämä kaikki yhden ainoan Kristuksen alaisuudessa. Lyhyesti, perustetaan uskonlahkoja ja seurataan niitä, toisin sanoen, jaetaan Jumala moniksi jumaliksi ja annetaan hänelle monia nimiä, vaikka hän itse pysyy jakamattomana. Jos nyt lahkot lakkaavat olemasta ja palvellaan Jumalaa oikein yhdessä Hengessä, uskossa, sanassa ja olemuksessa, niin silloin Jumala on yksi ja hänen nimensä on yksi, mikä tapahtuu evankeliumin kautta jne.

Jae 10. Koko maassa käydään ympäri niin kuin Gibeon kentälle Rimmoniin asti, etelään Jerusalemiin.

17. Gibeon on Jerusalemin pohjoisella, Benjaminin heimon alueella. Rimmon on etelää kohti Simeonin heimon alueella. Hän haluaa nyt sanoa: Silloin kaikki on pelkkää tasaista kenttää, ikään kuin Gibeasta Rimmoniin yli vuorten olisi vain tie ja tasanko. Tämä on samaa kuin: Kaiken pitää olla samanlaista ja tasaista, yhtä ja suoraa, ei enää lahoja ja erilaisuutta, kuten myös Jesaja Jes. 40:4 sanoo: "Kaikki laaksot korotettakoot, kaikki vuoret ja kukkulat alennettakoot; koleikot tulokoot tasangoksi ja kalliolouhut lakeaksi maaksi." Jotta kaikki olisi Kristuksen alaisuudessa samanarvoista,

mentäköön Gibeasta Rimmoniin tai Rimmonista Gibeaan, niin tulee kuitenkin tasaista laaksoa pitkin Jerusalemiin. Sillä enää ei ole oleva lahkojen erilaisuutta. Ja vaikka täytyykin olla monia Hengen lahjoja ja vaikka yksi menee Gibeaan ja toinen Rimmoniin, niin kaikki kuitenkin tulevat yksimielisesti Jerusalemiin hienoa, tasaista kenttää pitkin, ilman loukkausta ja pahennusta, jokainen palvelee lahjallaan tätä yhtä ja samaa Herraa.

Sitten tämä on oleva korkea ja asuttu paikallansa,

18. Se on oleva siis korkealla vuorella, jonka nimi on Kristus, jotta se hyvin voidaan nähdä tasaiselta kentältä ja jotta sinne voi helposti päästä. Se on oleva myös hyvin rakennettu. Ei kuitenkaan enää Benjaminin heimon alueella, missä se ennen oli ja mistä se nyt hävitetään, kuten hän edellä [jae 2] julistaa, vaan omalla paikallaan, niin kauaksi kuin maailmaa piisaa jne.

Benjaminin portista entisen portin sijaintipaikalle asti, Kulmaporttiin ja Hananelin-tornista kuninkaan viinikuurniin asti.

19. Näistä porteista ja torneista voit lukea Esralta ja Nehemialta. Hän ei kuitenkaan mainitse tässä kaikkia portteja, vaan vain ne, jotka ovat neljällä tärkeimmällä paikalla maailman neljää paikkaa, pohjoista, etelää, itää ja länttä kohden. Se tarkoittaa sitä, että Jerusalemin on oleva kaikkialla maailmassa. Sillä myös Lyra lainaa erästä vanhaa juutalaista rabbia, joka kirjoittaa, että Messiaan aikana Jerusalemin on oleva sellainen, jonka muurit ovat maailman ääri. Sen Sakarjan teksti on pakottanut hänet sanomaan.

Jatkuu

“Tutki minua, Jumala”

Seitsemäntenätoista Pyhän Kolmiykeyden päivän jälkeisenä sunnuntaina. Vanhan testamentin teksti

“Tutki minua, Jumala, ja tunne minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso: jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle.” Ps. 139:23–24.

Pelastavaan uskoon kuuluu kaksi vastakkaista asiaa: epävarmuus ja varmuus. Tästä tekstimme puhuu meille.

1. Pelastavaan uskoon kuuluu epävarmuus itsestä

Kun sanomme, että pelastavaan uskoon kuuluu epävarmuus, mitä silloin tarkoitamme? Olemmehan saaneet evankeliumista uskon varmuuden. Eikö epävarmuus pelastuksesta kuulu herännäisyyteen ja roomalaiskatoliseen uskoon, mutta ei räittäiseen luterilaisuuteen? Totta. Mutta heillä epävarmuus kohdistuu siihen, mikä Jumalan sanan mukaan on varmaa. Silti on olemassa myös sellaista epävarmuutta, josta Pyhä Raamattu puhuu sekä tekstissämme että muualla. Tämä epävarmuus ja epäluottamus ei kohdistu Jumalaan eikä hänen sanaansa ja sakramentteihin. Se kohdistuu ihmiseen, myös uskovaan ihmiseen hänen vanhan ihmisensä tähden. Todistaahan Raamattu ihmisestä: “Jokainen ihminen on valhettelija” (Room. 3:4). Tämä epärehellisyys on ihmisessä syvällä ja johtaa helposti itsepetokseen. Tarvitsemme itseemme suuntautuvaa epävarmuutta. Emme valehtele vain Jumalalle ja lähimmäisillemme, vaan myös itsellemme. Tämä valehteleva konna on

piilossa rehellisten ja suoraluonteistenkin ihmisten sisällä.

Kun Jeesus valmisti opetuslapsiaan kohtaamaan suuren kärsimyksensä, hän sanoi heille: “Tänä yönä te kaikki loukkaannutte minuun; sillä kirjoitettu on: ‘Minä lyön paimenta, ja lauman lampaat hajotetaan.’” (Matt. 26:31). Siitä Raamattu kertoo edelleen: “Niin Pietari vastasi ja sanoi hänelle: ‘Vaikka kaikki loukkaantuisivat sinuun, niin minä en koskaan loukkaannu.’ Jeesus sanoi hänelle: ‘Totisesti minä sanon sinulle: tänä yönä, ennen kuin kukko laulaa, sinä kolmesti minut kiellät.’ Pietari sanoi hänelle: ‘Vaikka minun pitäisi kuolla sinun kanssasi, en sittenkään minä sinua kiellä.’ Samoin sanoivat myös kaikki muut opetuslapset.” (Matt. 26:33–35). He kaikki olivat niin varmoja, eikä kuitenkaan heihin voinut luottaa. He kaikki sortuivat ja pettivät Vapahtajansa. Turhaan ei Raamattu sano: “Sen tähden, joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea” (1 Kor. 10:12).

Ja miten oli aikanaan käynyt tekstimme kirjoittajan, Daavidin? Kunnioidettu Jumalan mies ja profeetta Samuel oli voidellut hänet kuninkaaksi. Jumala oli ihmeellisesti varjellut hänet Saulin vihalta. Hän oli saanut voiton Goljatista, noussut Israelin valtaistuimelle ja häntä oli ympäröinyt Jumalan varjelus ja siunaus. Mutta hänen oma sydämensä petti hänet ja hän lankei. Hän joutui syviin ahdistuksiin, kunnes Jumala päästi hänet itsepetoksen vallasta. Tätä tuskaista aikaa kesti

ehkä toista vuotta. Hän muistelee sitä sanoen: “Kun minä siitä vaikenin, riutuivat minun luuni jokapäiväisestä valituksestani. Sillä yötä päivää oli sinun kätesi raskaana minun päälläni; minun nesteeni kuivui niin kuin kesän helteessä.” (Ps. 32:3). Profeetta Naatanin toimesta hän näki tehneensä kuoleman synnin ja sai synninpäästön. Siitä hän sanoo: “Minä tunnustin sinulle syntini enkä peittänyt pahoja tekojani; minä sanoin: ‘Minä tunnustan Herralle rikokseni’, ja sinä annoit anteeksi minun syntivelkani.” (Ps. 32:5). Valheelinen itsensä puolusteleminen sai jäädä, ja hän sai rauhan anteeksiantamuksesta. Hän oppi, ettei ihmiseen hänen pysymisessään oikealla tiellä voi luottaa. Nyt hän rukoilee tekstissämme: “Jos minun tieni on vaivaan vievä, johdata minut iankaikkiselle tielle.” Jumala näkee sydämen. Hän haluaa totuutta salatuimpaan saakka. Jos en itse näe, että tieni on väärä, Jumala näkee, ja hän voi palauttaa oikealle tielle. Tällaisen nöyrän hengen Jumala haluaa synnyttää sydämiimme ja varjella meidät pahalta, synnilliseltä varmuudelta eli itsevarmuudelta.

2. Pelastavaan uskoon kuuluu varmuus armosta

Kun Jumalan pyhä laki järkyttää ihmisen itsevarmuuden ja hän tuntee sydämessään ansainneensa iankaikkisen kadotustuomion, hän kokee oman tunnon tuskia ja kauhuja. Päästäkseen pois tästä tilasta hän tarvitsee varman sanan siitä, että hänen syntinsä ovat sovitettut ja anteeksiannetut Jumalan edessä. Tällaisen varmuuden voi antaa vain Jumala, joka ei valhettele.

Daavid sai varmuuden Jumalan sanasta, jonka profeetta hänelle julisti.

Nyt hän rukoilee, että Jumala johdattaisi häntä iankaikkisella tiellä. Jumalan johdatus on luotettavaa. Uskon asioissa Jumalan johdatus ilmenee hänen sanassaan. “Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni” (Ps. 119:105). Miten Daavid ylistääkään psalmeissaan Jumalan sanaa ja sen luotettavuutta. Koko psalmi 119, jossa on kokonaista 176 jaetta, on tällainen ylistys. Siinä käytetään Jumalan sanasta monia termejä, kuten sana, laki, Jumalan puhe, Jumalan lupaukset, asetukset, tuomiot, käskyt, säädökset, todistukset. On selventävää havaita, ettei Daavid käytä tässä näitä sanoja lain ja evankeliumin eroavuutta opettavina käsitteinä, vaan laki voi siinä tarkoittaa yleisesti opetusta, myös evankeliumia, ja säädökset voivat sisältää sellaisia sakramentin kaltaisia Jumalan säädöksiä, joihin liittyy armolupaus. Tässä pitkässä psalmissa Daavid sanoo muun muassa: “Sinä olet säätänyt todistuksesi vanhurskaudessa ja suuressa uskollisuudessa.” (Ps. 119:138). Jumalan luotettavasta sanasta ja varmoista armolupauksista Daavid etsi turvaa ja johdatusta uskon tielle.

Psalmissa 85 Herra sanoo siitä liitosta, jonka Herra teki Daavidin kanssa: “En minä liittoani riko, enkä muuta sitä, mikä on minun huuliltani lähtenyt. Minä olen kerran vannonut pyhyteni kautta, ja totisesti, minä en Daavidille valhettele: Hänen jälkeläisensä pysyvät iankaikkisesti, ja hänen valtaistumensa on minun edessäni niin kuin aurinko, se pysyy lujana iankaikkisesti niin kuin kuu. Ja todistaja pilvissä on uskollinen.” (Ps. 85:35–38).

Todistaessaan Kristuksen ylösnousemuksesta Jumalan armon varmana

takeena apostolit lainasivat Kirjoituksista Herran sanan: "Minä annan teille pyhät ja lujat Daavidin armot." (Apt. 13:34). Kun Daavid etsii varmuutta Jumalan armosta ja iankaikkisen pelastuksen tietä, hän psalmeissaan puhuu paljon Kristuksesta, hänen kärsimyksestään, ylösnousemuksestaan ja taivaaseen astumisestaan ja osoittaa, että Kristus on seurakuntarakennuksen kulmakivi. Näin Daavid rakentaa Kristus-kallion kestäväälle perustalle. Oikea varmuus löytyy siis siitä, mitä Jumala on puhunut ja luvannut, mitä Jumala on Kristuksessa tehnyt ja mitä Jumala tekee Hengellään. Rukoilihan Daavid: "Älä ota minulta pois Pyhää Henkeäsi" (Ps. 51:13).

Jos jo se liitto, jonka Herra teki Daavidin kanssa, oli varma ja luja pelkän lupauksen nojalla, niin paljon enemmän Jumalan armo on varma, koska Kristus on täyttänyt Daavidille annetun lupauksen ja liiton. Niinhän apostoli Paavali todistaa: "Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin." (1 Tim. 1:15). "Varma on tämä sana; sillä: jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan,

saamme myös hänen kanssaan elää; jos kärsimme yhdessä, saamme hänen kanssaan myös hallita; jos kiellämme hänet, on hänkin kieltävä meidät; jos me olemme uskottomat, pysyy kuitenkin hän uskollisena; sillä itseänsä kieltää hän ei saata." (2 Tim. 2:11–13). Nämä lupaukset liittyvät sekä sanaan että sakramentteihin, kasteeseen ja ehtoolliseen. Niiden nojalla saamme olla varmat Jumalan armosta itseämme kohtaan sekä myös hänen uskollisuudestaan. Niissä on lohdutus Jumalan lapsille ja kutsu tuhlaajapojille palata Isän tykö.

On synti epäillä Jumalan lupauksia ja pitää niitä epävarmoina. Niiden teho riippuu yksinomaan Kristuksen uhrin ja Jumalan sanan voimasta, ei meistä, ja ne koskevat jokaista, meitäkin. Kaikkien epäilysten ja epävarmuuden myrskyissä saamme panna turvamme siihen, mikä on varmaa. Saamme ottaa voiton Jumalasta Jaakobin painissa vedoten hänen lupauksiinsa ja kietoen hänet hänen omiin sanoihinsa. Tällainen varmuus on Pyhän Hengen synnyttämää oikeata ja Jumalalle mieluisaa varmuutta.

Uskon varmuudessa saamme iloiten laulaa:

*Jeesuksesta laulan, Jeesuksesta vaan,
Jolta syyni suuret Anteeks sain ja saan,
Jolta syyni suuret Anteeks sain ja saan.*

*Hän mun syyni suuret Poisti verellään,
Otti synnin orjan Armoon, elämään,
Otti synnin orjan Armoon, elämään.*

*Katkoi verkot valheen, Kahleet kuoleman,
Vangin vapautti, Laps oon Jumalan
Vangin vapautti, Laps oon Jumalan.*

SK 1961:1-3

Markku Särelä.

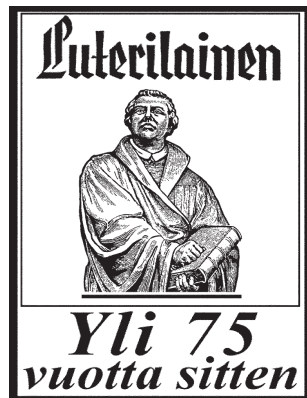
Kirjoitettu 10.9.06. Virret: 160:1-4; 114:3-5; 165:1,5,6; 161; 53.

Luterilaisen uskonpuhdistuksen perintö

Luterilainen lokakuu 1929

Lapsi on vanhempiensa perillinen. Heidän jälkeensä saa lapsi haltuunsa enemmän tai vähemmän heidän ajallista omaisuuttaan. Maailmassa tarkkaan valvotaan perintöasioita sitä enemmän, kuta suurempi omaisuus on kyseessä. Kuitenkin olisi väärin luulla, että lapsi vain perii ulkonaista ajallista omaisuutta vanhempiensa jälkeen. Lapsi on jo syntyessään saanut perinnön: isän nimen ja vanhempiensa sukujen ominaisuuksia, olivatpa ne hyviä tai huonoja. Nämä on pakko ottaa vastaan ja tunnustaa saaduiksi. Huonon tällaisen perinnön saanut voi kunniallisen uutteran vaelluksen kautta jättää edelleen perillisilleen hyvän ajallisen perinnön ja taas hyväkin saatu perintö voidaan hukata. Olipa tämä perintö minkälainen tahansa ja vaikka se suurtakin ajallista siunausta tuottaisi, niin on kaikki verisiteisiin perustuva ajallinen perintö ajallista ja katoavaa.

Mutta ihminenhän luotiin iankaikkista elämää varten! Eivätkö ihmisten lapset saakaan jo pelkän lihallisen lapseuden kautta perinnöksi myös iankaikkista elämää? Tässä on edesämme tärkein perintökysymys. Ja tuohon kysymykseen on meidän vas-

tattava arkailematta totuuden mukaisesti: Eivät saa! Miksi ei? Sentähden, ettei vanhemmillakaan ole lihansa mukaan iankaikkista elämää. Heillä oli se, mutta he menettivät sen. Ja perinnöksi tuli - synty ja hengellinen kuolema. Apostoli Paavali sanoo: "yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan ja synnin kautta kuolema ja niin kuolema on tullut kaikkiin ihmisiin, koska kaikki ovat syntiä tehneet", Room. 5:12. Ja taas: "Mikä on lihasta syntynyt, on liha", Joh.3:6. Hengellisessä suhteessa siis kaikki lapset syntyvät maailmaan tämän kurjan perinnön omistajina.

Jumala taivaassa ei kuitenkaan jättänyt ihmiskuntaa tämän kirouksen alle, vaan lähetti maailmaan oman Poikansa lunastamaan ihmiset pois tuosta kadottavasta perinnöstä ja hankkimaan ihmisille, kaikille eroituksetta, iankaikkisen elämän perinnön. Tämän lunastustyön tarkoitus oli, "että me pääsisimme lapsen asemaan", Gal 4:5. Tässä ei ole kysymys ajallisesta lapseudesta, sillä sehän meillä jo on luonnollisen syntymän perustuksella, vaan tässä on kysymys siitä, että me pääsisimme itse *Jumalan lapsiksi*. Jos taas olemme Jumalan lapsia, niin olemme

myös Jumalan valtakunnan perillisiä. Tätä perintöä tarkoittaen sanoo edelleen apostoli: "jos olet lapsi, olet myös perillinen Jumalan kautta". - Kuinka sitten saadaan tämä lapseus ja tämä perintö? Siihen tarvitaan uusi syntyminen eli usko Kristukseen, sillä "kuka ikinä häneen uskoo, ei huku, vaan saa iankaikkisen elämän", Joh.3:16.

Kallein perintö, minkä vanhemmat voivat jättää lapsilleen, on se, että saatavat heidät pyhän kasteen kautta Kristuksen armon omistukseen ja huolehtivat siitä, että heillekin jää Jumalan sanan puhdas taivaallinen oppi. Samalla kun heille näin jää taivaallinen aarre, saavat he jo ajassa iloita siitäkin perinnöstä, että he voivat oikein kantaa kristityn nimeä ja että he saavat isinään ja veljinään tervehtiä kaikkia samoin uskoneita ja uskovia. Näin koko kristittyjen historia on kaikille uskoville yhteinen ja rakas. Tätä hengellistä sukulaisuutta apostoli tarkoittaa sanoessaan: "Jos te olette Kristuksen omat, niin te olette Abrahamin siementä, perillisiä lupauksen mukaan", Gal.3:29.

Tässä yhteydessä kristillisen historian perinnössä on meille eräs aivan erityisen kallis, siunattu ja velvoittava

muisto. Jumalan sanan oikealla perustuksella olevat kristityt saavat meidän aikanamme Jumalaa kiittäen sanoa, että he ovat *luterilaisen uskonpuhdistuksen lapsia ja siementä*, että heillä on hengellisinä isinä - Abrahamin tapaan, Room.4:11-12 - uskonpuhdistuksen ajan uskolliset johtajat Lutherista alkaen ja että uskonpuhdistuksen ja luterilaisen kirkon historia on juuri heidän hengellisen sukunsa historia.

Tämä luterilaisen uskonpuhdistuksen perintö tulee meille sitä kalliimmaksi, kun tarkastelemme sitä asemaa, joka meillä ilman sitä olisi.

Kun ajalliset esi-isämme olivat asuttaneet Suomen niemen, olivat he pakanoita, kuten kuuluisa kansanrunoutemmekin niin selvästi todistaa. Lännestäpäin lähestyi Suomea 1100-luvulla paavikirkon miekkalähetys, jolla oli niin suuri menestys, että pääasiallinen osa maamme saatiin paavikirkon helmaan. Vaikka tosin täällä ei toimittu kaikella sillä johdonmukaisuudella, mikä muuten oli ominaista paavikirkolle, niin ovat esi-isämme neljä vuosisataa olleet sen pimeyden alaisia ja olisivat ehkä vieläkin, jollei uskonpuhdistusta olisi ollut. Taivaalli-

nen perintömme- Jumalan armo Kristuksessa oli peitetty ja kirottu töitten oppi vallalla. Jumalan sana oli kateissa, ja vain pienin määrin sen totuuksia pääsi julki. Paavi, tuo suuri antikristus, hallitsi. Jumalan sanan valistus kaikissa asioissa oli tukahdutettu. Hengellinen pimeys vallitsi ja olisi varmaan yhä lujemmin juurtunut kansaan. Meidän hengellinen perintömme olisi ollut lohduton kirottu töitten oppi ja sielujemme orjuutus paavin vallanalaisuudessa. Olisimme tänä päivänä totuutta vastaan vääryden puolesta. Meidän hengellisten isiemme historia olisi todistamassa epäuskon töistä, julmuuksista ja juonista. Kun tätä nyt muistelemme ja kauhulla ajattelemme, niin ei yksikään kunnan luterilainen tahdo olla muistomerkkejä pystyttämällä kunnioittamassa tätä perintöä. Päinvastoin tahdomme alati kiittää Jumalaa siitä, että pääsimme pois tästä onnettomuudesta.

Luterilainen uskonpuhdistus avasi meille taivaalliset armon aarteet tavalla, jota esi-isämme sitä ennen eivät koskaan olleet saaneet kokea. Kansa sai Jumalan sanan omalla kielellään käytettäväksi ja siitä oikean autuaaksitekevän uskon opin. Se oppi tuntemaan paavikirkon antikristuksen kirkoksi ja ilmeiseksi tuli sen väkivaltaisuus ja julmuus. Uskonpuhdistus toi esille - ei mitään sinänsä uutta - vaan jälleen uudistetun kristillisyyden kokonansa ja sen mukana myös oikeat kristilliset hyveet, Omattunnot vapautuivat orjuuden ikeestä oikeaan vapau-

teen Kristuksessa. Todellakin on uskonpuhdistus hengellisessä mielessä verrattava Israelin kansan lähtöön Egyptistä. Iloitessamme siitä, että olemme kristityitä ja elämme Jumalan armaaraiteiden runsaan käytön ääressä, iloitsemme siitä, että olemme saaneet luterilaisen uskonpuhdistuksen perinnön.

Osana tässä perinnössä on uskonpuhdistuksen ihmeellinen historia - luterilaisten suuret, rohkaisevat ja velvoittavat muistot. Lutherin elämää pidetään syystä merkillisimpänä ilmiönä kristillisen kirkon historiassa jälkeen apostolien ajan. Ja kuinka suuri onkaan se Lutherin kirjallinen perintö, jota jokainen meistä henkilökohtaisesti voi omistaa! Uskonpuhdistuksen alkuhistoriasta mainitsemme tässä vain tämän (1929) vuoden muistotapaukset: *Speierin valtiopäivillä* luterilaiset henkensä uhalla tunnustautuivat totuuteen ja kieltäytyivät toimimasta sovinnossa paavikirkon kanssa, ilmestyi tuo kallis kirjanen: *Vähä Katekismus* ja *Marburgin uskonneuvottelussa* sanoutui Luther irti kaikesta yhteydestä vääräoppisten kanssa, olivatpa seuraukset mitkä tahansa. Kaikessa tässä tulee ilmi uskonpuhdistuksen miesten lapsenmielinen, mutta samalla vuoria siirtävä usko, jonka esimerkit ovat jatkoa Hebrealaiskirjeen 11 luvun esimerkeille. - Ja kuinka ovatkaan luterilaiset Lutherin kuoleman jälkeen saaneet taistella uskonsa puolesta. Niitten taistelujen kautta on meillä perintönä rakkaat Tunnustuskirjamme. - Kun sitten viime vuosisadalla nimellisesti luterilaisten kansankirkkojen rappeutuneisuus kävi yhä ilmeisemmäksi, niin löytyi uskollisia, valittuja Jumalan aseita, jotka jälleen vapauttivat omat tunnot väärien oppien orjuudesta. Tarkoitamme sitä uskollista palautumista uskonpuhdistuksen perintöön, joka tapahtui Amerikassa ja Saksassa,

Missouri-Synodin ja Saksan Vapaan E.v.-Lut. Kirkon syntymistä. Näitten jo kohta neljänteen polveen ulottuva hengellinen perintö, jonka osallisuuteen mekin olemme päässeet, on niin kallis lahja, ettemme sitä voi kyllin suureksi arvioida. - Mekin saamme - Jumalaa kiittäen - lukeutua uskonpuhdistuksen pojiksi ja tyttäriksi ja tunnustaa hengellisiksi isiksemme - Abrahamin tavoin - myös luterilaisen uskonpuhdistuksen miehet ja säilyessämme samassa uskossa kuin hekin saamme heidän kanssa periä iankaikkisen elämän.

On paljon niitä, jotka aikanaan ovat saaneet haltuunsa tämän uskonpuhdistuksen perinnön, mutta eivät ole siitä välittäneet, koska se panee ihmisen kieltämään itsensä ja kantamaan sitä ristiä, joka on uskollisille kristityille katsottu soveliaaksi. Meidänkin käsitämme on ollut luusumassa tämä kallis aarre. Kun nyt kuitenkin olemme palautuneet tämän perinnön omistamiseen, toimikaamme Jumalan Pyhän Hengen avulla niin, että meillä jatkuvasti olisi kirkkaana ja selkeänä taivaallinen totuus käytettävänä ja että se hedelmää tuottaen siirtyisi polvesta polveen meidänkin jälkeemme. Käyttäkäämme tätä perintöä sekä varttumalla luterilaisen opin tuntemisessa että tutustumalla luterilaisen uskonpuhdistuksen ja viimeistenkin aikojen uskollisten luterilaisten vaiheisiin, että tänä muuten niin pimeänä aikana olisimme ja osoittautuisimme Jumalan lapsina Abrahamin siemeneksi ja luterilaisen uskonpuhdistuksen oikeiksi perillisiksi.

A.A.W.

Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun.

(Ilm. 2:10c)

Ilmestyskirjassa puhutaan seurakunnan vaiheista Uuden liiton ja lopun aikana. Jumala antaa siinä tiedoksi, että tämän maailman voimat hyökkäävät evankeliumia ja seurakuntaa vastaan. Tätä suurempi on kuitenkin ilosanoma: Jumalan lupaukset kestävät. Jokainen, joka panee turvansa Kristukseen ja pysyy uskossa häneen, perii elämän kruunun. Meille tämä antaa lohdutuksen mutta myös vakavan kehotuksen: Ole uskollinen kuolemaan asti.

1. Kenen sana tämä on?

Tekstimme sanassa puhuu Vapahtajamme Kristus. Hänestä Raamattu sanoo monia tärkeitä asioita. Ensiksi hän on tosi Jumala, joka on ollut iankaikkisuudesta: ”Alussa oli sana ja sana oli Jumalan tykönä ja sana oli Jumala.” (Joh. 1:1) Hän opetti iankaikkista valtaansa juutalaisille: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: ennen kuin Aabraham syntyi, olen minä ollut.” (Joh. 8:58) Hän on se, jota meidän tulee pelätä ja johon tulee uskoa, sillä hänellä on valta toisaalta syöstä kadoukseen ja toisaalta antaa synnit anteeksi. Hän on sama Herra, johon Job hädässään turvasi ja sanoi: ”Minä tiedän lunastajani elävän, ja viimeisenä hän on seisova multien päällä.” (Job 19:25)

Kun meille siis puhutaan uskollisuudesta, on puhujana mahdollisimman arvovaltainen henkilö. Hän on tosi Jumala ja myös meidän Vapahtajamme.

2. Kenelle kehotus on osoitettu?

Nämä sanat ovat kirjeestä, jonka Vapahtaja käski kirjoittaa Smyrnan seurakunnan pastorille. Tuo seurakunta oli ahdingossa. Sitä pilkattiin. Joitakin seurakunnan jäsenistä vietiin vankeuteen. Seurakunnan vaiheissa näkyi alkava vainojen aika. Seurakunnan jäsenillä oli kiusaus luopua uskosta helpomman elämän toivossa. Opetus uskollisuudesta oli näin erityisen tärkeä noissa vaiheissa.

Vapahtajan sanat ovat kuitenkin osoitetut kaikille uskoville, meillekin. Uskossa säilyminen ja elämän kruunun periminen ovat elämämme kaikkein tärkeimpiä asioita. Emme usko sen tähden, että muutamat vuosikymmenemme täällä sujuisivat paremmin, vaan uskomme sitä varten, että kerran olisimme taivaan kodissa. Siksi meidän tulee ottaa Vapahtajan sanat omalle sydämellemmek.

3. Vapahtaja opettaa uskollisuutta kuolemaan asti

Uskovalla on tässä elämässä välistä riemun päiviä. Saamme kokea yhteyttä toisiin uskoviin. Uskonveljemme ja sisaremme, monella myös rakkaat sukulaiset, kehottavat vaeltamaan uskon tietä ja antavat tukeaan siinä asiassa. Tällainen on suurta Jumalan lahjaa.

Kuolemaan asti uskollisuus koskee koko elämää. Meillä on täällä elinaikaa mahdollisesti joitakin vuosia tai vuosi-

kymmeniä. Kukaan ei aikaansa tarkalleen tiedä. Vapahtaja voi myös palata tuomiolle milloin tahansa. On kuitenkin tarpeen varautua uskollisuuteen melko pitkänä aikana ja myös vaikeuksien keskellä.

Monen usko voi joutua kovalle koetukselle. Epäuskoinen maailma houkuttelee luopumaan uskosta. Houkutus voi tulla syntiin houkuttelun myötä. Näet ympärilläsi Jumalan pilkkaa, pahoja puheita, aviorikoksia ja niitä pidetään normaaleina asioina. Ole

uskollinen, älä seuraa maailmaa äläkä sen houkutuksia räikeään syntielämään. Kun synnintekijät sinua houkuttelevat, älä suostu. Voit kohdata houkutuksia opin alueella. Maailman mukaan ei ole vaarallista, jos uskotaan toisin kuin Raamattu opettaa. Varmaankin ihmisestä itsestään löytyy jotakin hyvää, jonka avulla hän voisi kelvata Jumalalle. Monet opettavat, ettei ole tarkkaa, jos Jumalan sanan rinnalla hyväksytään vääriä oppeja ja opetetaan niiden mukaan.

Ole houkutusten kohdatessa uskolinen. Siellä missä Jumalan sana hylätään tai pelastustieksi etsitään muuta kuin Kristusta, on kyseessä uskottomuus Jumalan sanaa kohtaan. Sellaista tietä emme saa seurata.

Voit joutua koetukseen myös sillä tavoin, että jokin erityinen oma syntisi painaa sinua. Omatuntosi osoittaa, että olet rikkonut hirvittävällä tavalla Jumalan käskyn ja tehnyt syntiä. Mitä silloin on uskollisuus? Sitä, että tunnustetaan synty Jumalan edessä ja uskotaan se anteeksi Kristuksen tähden. Se on elämistä syntien anteeksiantamuksen sanan varassa, kuten esimerkiksi Daavid eli, kun oli langennut, mutta uskoi syntinsä anteeksi. Evanke-
liumin lupaus on lain tuomiota suurempi. Vapahtajan täydellisen sovitus-
työn tähden jokainen syntinen saa syntinsä anteeksi uskossa häneen. Tällaisessa uskossa hylätään maailman kaksi houkutusta, nimittäin synnin kieltäminen ja epätoivo. Tällaisia taisteluja on odotettavissa uskollisuuden tiellä kuolemaan asti. Pidä Jumalan sanasta kiinni.

Uskollisuus kuolemaan asti voi olla myös toisenlaista. Ilmestyskirjassa on jo viittauksia vainoihin. Jotkut uskovat joutuivat vankeuteen ja jopa antamaan henkensä uskon tähden. Nämä asiat voivat vaikuttaa meistä kaukaisilta. Voi olla, että saamme elää ulkonaisesti rauhallisissa oloissa koko elinaikamme. Mutta voi olla myös toisin. Jumalan sanaa vastustavat voimat näyttävät kasvavan omana aikanamme. Jos uskossa pysyminen ja Jumalan sanasta kiinni pitäminen vaatii uhreista suurimman, ruumiilliseen kärsimyks-

seen ja jopa kuolemaan suostumisen, on meidän oltava siihen valmiit. Epäuskoisilla ei ole valtaa sieluumme. He eivät voi sitä pelastaa eivätkä kadottaa. Yksin Vapahtaja voi sen tehdä. Siksi myös maallisen kärsimyksen uhatessa on pidettävä hänen nimestään kiinni ja tartuttava iankaikkiseen elämään niin lujasti, ettemme vaihda sitä maallisiin aarteisiin.

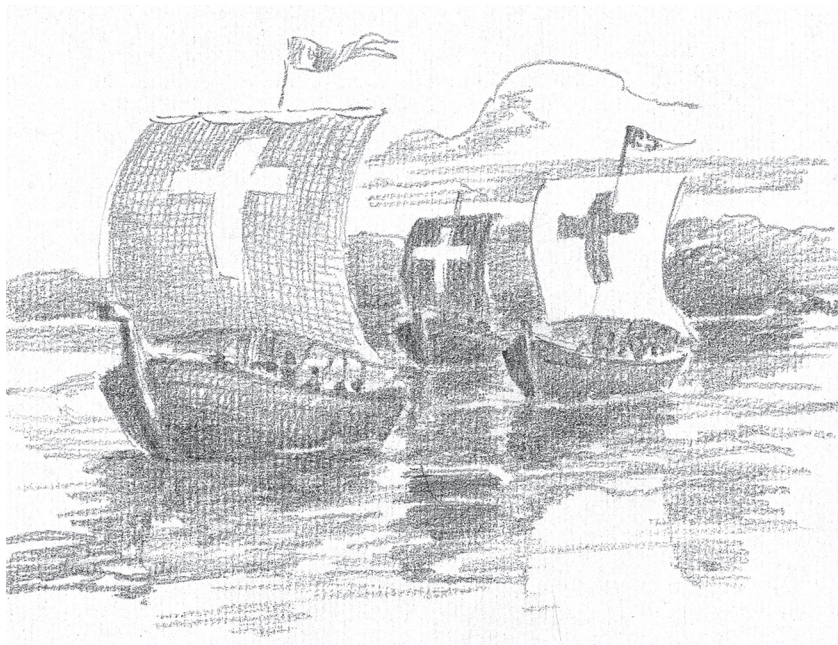
4. Uskollisuuden palkka on elämän kruunu

Uskollisuuden palkka on elämän kruunu eli iankaikkinen autuus tai-
vaassa. Se on Kristuksen omilleen antama armopalkka. Hän on ansainnut sen omilleen käymällä suurimpaan kärsimykseen ja nousemalla ylös kuoleista. Hänen tähtensä meille sanotaan: sinun syntisi ovat anteeksi annetut. Joka häneen uskoo, perii iankaikkisen elämän. Näin Jumalan sana opettaa jo nyt riemuitsemaan iankaikkisesta autuudesta, joka odottaa Vapahtajan omia.

Mitä siis on uskollisuus, jonka myötä saamme elämän kruunun? Se on Kristuksessa, hänen sanassaan ja armossaan riippumista ja sen hylkäämistä, joka veisi pois siitä. Olkaa siis uskolliset kuolemaan saakka. Turvatkaa Vapahtajaan ilon päivinä. Tunnustakaa hänen nimeään, kun maailma ja oma lihanne houkuttelevat syntiin. Paetkaa hänen armonsa turviin omantunnon syyttäessä. Etsikää sielunne turva yksin hänestä ja hänen sanastaan. Sillä tavoin pysytte Vapahtajan omina ja saavutatte elämän kruunun.

Kimmo Närhi

Uskonnon levittäminen miekan avulla on hylättävä

Miekan käytöstä historiassa ja nykyajan kiistat

Paavi Benedictus XVI lainasi hiljattain 1300-luvulla eläneen piispan puhetta, jossa sanottiin, että Muhammedin opetusten johdosta alettiin ihmisiä käännnyttää pakolla islamin uskoon. Tämä on herättänyt voimakasta protestimieltä muslimimaissa.

Laajemmin asiaa tarkastellessa joudutaan toteamaan, että hyvin monia uskontoja on historian kuluessa levitetty maallisen pakon voimalla. Maallista pakkoa on käytetty myös Pohjoismais-

sa, joihin roomalaiskatolinen kirkko ulotti lähetystyötään 1100-luvulta alkaen. Myös uskonpuhdistuksen jälkeisenä aikana luterilainen valtiokirkko käytti maallisia rangaistuksia rikko-neita kohtaan. Maallista pakkoa käytettiin myös Preussissa 1830-luvulla, jolloin maallinen esivalta pakotti luterilaisia ja reformoituja yhteen ja samaan kirkkoon opin erosta huolimatta.

Pelastava usko ei synny miekan vaan yksin armonvälineiden avulla

Raamatun sana ja luterilainen tunnustus teroittavat, että maallinen ja

hengellinen valta on pidettävä toisistaan erillään. Jumala ei ole antanut seurakunnalle maallista miekkaa evankeliumin levittämiseksi. Päinvastoin, se olisi vahingollista. Miekan avulla ei voida kääntää sydämiä Kristukselle kuuliaisiksi. Yksin Jumalan sana voi sen tehdä. Laki kauhistaa syntistä ja evankeliumin lupaus armosta tuo lohdutuksen.

On myös hyvä olla selvillä, että historia tuntee jo vanhastaan aivan oikean tavan evankeliumin levittämiseksi. Ruotsista, johon Suomikin kuului, lähti 1630-luvulla ihmisiä Pohjois-Amerikan itärannikolle. He levittivät siellä Jumalan sanaa, käänsivätpä Vähän katekismuksenkin intiaanien kielelle. Heidän yhdyskuntansa tuli tunnetuksi mm. orjuuden kieltämisestä, siitä, ettei ketään käännytetty pakolla, kunnioittavasta suhtautumisesta intiaaneja kohtaan ja johdonmukaisesta luterilaisesta opetuksesta. Tämä tapahtui siis aikana, jolloin osaltaan pakkoon perustuva valtiokirkollisuus oli voimissaan meidän maillamme, ja yli 200 vuotta ennen Yhdysvaltain sisällissotaa, jossa kysymys orjuudesta oli yksi pääkiistoista.

Uskovan tulee olla alamainen esivallalle, jonka vallan alla hän on. Tämä tarkoittaa kuuliaisuutta kaikissa sellaisissa asioissa, joissa esivallan käskyjä voidaan noudattaa Jumalan sanaa rikkomatta. Oikein toimiva esivalta antaa uskominen vapauden ja myös vapauden kokoontua harjoittamaan uskontoa, kunhan ei rikota lakeja tai tuoteta toisille häiriötä. Jos esivalta pakottaa tietyn uskonnon harjoittamiseen tai kieltää sellaisen, esivalta ylittää valtuutensa. Esivallan käskystä ei seura-

kunta saa lopettaa toimintaansa. Esivallalla ei myöskään ole valtuutta pakottaa ihmisiä oikeiden jumalanpalvelusmenojen noudattamiseen.

Uskon ja kuuliaisuuden tie eteenpäin

Vieraiden uskontojen vallan kasvu ja se, että niitä mahdollisesti levitetään pakolla, on huolestuttava ilmiö. Sellaisen edessä meidän ei kuitenkaan tule pelätä, vaan muistaa Jumalan sanaa: "Älkää peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, eivätkä sen jälkeen voi mitään enempää tehdä." (Luuk. 12:4) Toiselta puolen on hylättävä kuvitelmat siitä, että paavijohtoinen ulkonainen kristikunta voisi antaa turvaa. Luther opetti islamin ja roomalaiskatolisuuden eroa oikeaan oppiin nähdessä, mutta toisaalta myös niiden samanlaisuutta: "Jos vertaat turkkilaista (islaminuskoista) ja paavia, huomaat, että he ovat hyvin erilaisia. He haluavat niin olevan. Mutta he ovat yksimielisiä Kristuksen vastustamisessaan ja toiveessaan saada tämä oppi (uskosta vanhurskauttamisesta) tuhotuksi." (SL 5,153)

Mitä meidän tulee siis ajatella maailman tilanteesta ja sen mahdollisesta muuttumisesta? On syytä olla kiittolinen nykyisestä vapaudesta, joka maassamme vallitsee, kokoontua uskollisesti kuulemaan Jumalan sanaa ja levittää sitä. On omalta osaltamme tuettava sitä, että maallinen esivalta voi jatkossakin varjella uskonnonvapautta ja edistää sitä. On varauduttava myös siihen, että uskonnonvapaus kaventuu. Myös mahdollisissa uhkaavissa tilanteissa tulee turvata Jumalan sanaa ja tunnustaa Kristuksen nimeä.

Kimmo Närhi

Uskova hylkää taikauskon

Tämän lehden pääkirjoituksessa mainitaan kauan sitten eläneen piispa Henrikin oletetuista jäännöksistä. Julkisuudessa on puhuttu siitä, missä niitä tulisi säilyttää. Tällaisia asioita yhteiskunnassa välistä täytyy ratkaista.

Taustalla on kuitenkin sellainen ajatus, että piispa Henrikin tai joidenkin muiden ennen eläneiden maalliset jäännökset voisivat tavalla tai toisella auttaa nykyään eläviä ihmisiä. Näin ei ole. Joka sellaista tosissaan luulee, kääntyköön pois tuollaisesta luulosta, sillä se on taikauskoon verrattava asia.

Mitä taikausko sitten on? Taikausko tarkoittaa sellaista, että jokin esine tai sana vaikuttaisi ihmisen elämään tai sellaisten avulla saataisiin jotain ihmeellistä aikaan. Jotkut uskovat esimerkiksi, että tähtien asento ihmisen syntymähetkellä vaikuttaisi hänen elämäänsä tai luonteenpiirteisiinsä. Tästä ovat saaneet alkunsa horoskoopit. Samantyyppinen asia on, jos luullaan, että ihmisen kämmenen viivoista voitaisiin ennustaa hänen elämänvaihteitaan.

Taikauskoon verrattavaa on myös sellainen, että jotkin satuolennot voisivat auttaa ihmisiä tai tehdä heille pahaa. Tällaisia esitellään monissa kirjoissa ja tv-sarjoissa. Tällainen on samantyyppinen ilmiö kuin aikanaan Suomessakin vallinnut pakanauskonto. Luultiin, että metsässä, pellossa, vedessä jne. on haltijoita. Niille sitten vietiin ruokaa, jotta ne auttaisivat

maanviljelyksessä, metsästyksessä ja kalastuksessa.

Jotkut voivat pitää taikauskoisia asioita viattomana leikkinä. Asia on kuitenkin vakavampi. Joka tuollaisia asioita harrastaa, on vaarassa alkaa uskoa niihin. Ne houkuttelevat pois turvaamasta yksin Jumalaan ja hänen armoonsa. Ne voivat myös sekoittaa ihmisen mieltä ja antaa sellaisen kuvan, että toisaalta taikauskoiset asiat ja toisaalta Jumala johtaisi elämäämme. Kuitenkin yksin Jumala on todellinen ja kunnia kaikesta hyvästä ja myös siitä, että varjellumme pahalta, kuuluu pelkästään hänelle.

Raamatussa kerrotaan, kuinka evankeliumi vapautti taikuudesta. Apostoli Paavali oli julistanut evankeliumia Efesossa. Kaupungissa oli sellaisia, jotka olivat harjoittaneet taikuutta. Heistä sanotaan: *“Useat niistä, jotka olivat taikuutta harjoittaneet, kantoivat kirjansa kokoon ja polttivat ne kaikkien nähdessä.”* (Apt. 19:19) Usko Jeesukseen on taikudelle vastakkainen asia. Meillä on Vapahtaja, joka todellisesti tuli ihmiseksi, kärsi ja kuoli meidän syntiemme tähden. Näin hän maksoi syntivelkamme. Uskossa häneen meillä on rauha Jumalan kanssa ja iankaikkinen elämä. Häneen turvaten tahdomme myös muistaa ensimmäistä käskyä, kiittää yksin Jumalaa siitä, mitä meillä on ja turvautua vain häneen kaikessa hädässämme.

Kimmo Närhi

Kohti voittopalkintoa

Septuagesimasunnuntaina. 1 vuosikerta. Epistolateksti.

"Ettekö tiedä, että jotka kilparadalla juoksevat, ne tosin kaikki juoksevat, mutta yksi saa voittopalkinnon? Juoskaa niin kuin hän, että sen saavuttaisitte. Mutta jokainen kilpailija noudattaa itsensähillitsemistä kaikessa; he saadakseensa vain katoavaisen seppelien, mutta me katoamattoman. Minä en siis juokse umpimähkään, en taistele niin kuin ilmaan hosuen, vaan minä kuritan ruumistani ja masennan sitä, etten minä, joka muille saarnaan, itse ehkä joutuisi hyljättäväksi." 1 Kor. 9:24–27.

Antiikin olympialaisissa voittaja seppelöitiin ja hän sai osakseen suuren kunnian. Nykyään annetaan voittajalle kultamitali, soitetaan kansallislaulu ja lähes koko maailma seuraa palkintojen jakoa. Apostoli vertaa tähän kristityn uskon kilvoittelua. Kristitty kilpailee saadakseensa voittopalkinnon. Juoksethan sinäkin kristityn kilparadalla tavoitteenasi voittopalkinto?

Sääntöjä noudattavat seppelöidään

Jotta tulisimme palkituiksi, meidän tulee juosta sääntöjä noudattaen maaliin asti. Keskeyttäjää ei palkita eikä myöskään sitä, joka ei noudata sääntöjä. Kristityn toivo kohdistuu maaliin ylittämiseen ja sitä seuraavaan palkintojen jakoon. "Ettekö tiedä, että jotka kilparadalla juoksevat, ne tosin kaikki juoksevat, mutta yksi saa voittopalkinnon? Juoskaa niin kuin hän, että sen saavuttaisitte."

Keskeytys uskon kilvassa tarkoittaa uskosta luopumista. Se voi tapahtua sekä elämässä että opissa. Jos lankeamme karkeisiin synteihin tai tahallisesti rikomme Jumalan käskyjä, Pyhä Henki väistyy meistä eikä pidä enää uskoa yllä. Ja jos erehdymme pelastuksen tiestä ja seuraamme omia ajatuksiamme, lankeamme pois Kristuksesta emmekä vaella autuuden tietä. Samoin jos tietien tahtoon hylkäämme selvän Jumalan sanan, emme seuraa Hyvän Paimenen ääntä eikä hän saa johdattaa meitä iankaikkisen elämän tiellä.

Ilmeisesti on paljon sellaisia, jotka itse asiassa ovat keskeyttäneet kilvoittelunsa, mutta jotka silti jatkavat ulkonaisen seurakunnan yhteydessä ja juoksevat siinä toisten mukana. Tällaisia ovat teeskentelijät, joiden epäusko ei ole tullut julki. Sellaisia ovat myös ne, joiden elämästä ja tunnustuksesta voi havaita luopumisen uskosta ja Sannasta. Siitä huolimatta langenneet kirkot suojelevat heitä keskuudessaan ja jopa pitävät heitä tärkeissä viroissa ja asemissa osoittaen heille suurta kunniaa. Kaikki nämä diskvalifioidaan viimeisenä päivänä. Pyhä Raamattu sanoo heistä: "Ulkopuolella ovat koirat ja velhot ja huorintekijät ja murhaajat ja epäjumalanpalvelijat ja kaikki, jotka valhetta rakastavat ja tekevät." (Ilm. 22:15).

Uskon kilvoittelussa on eräs erikoinen seikka, nimittäin se, että keskeyttäjiä Jumala kutsuu tulemaan takaisin

radalle ja juoksemaan maaliin asti. Tuhlaajapojat saavat palata takaisin kotiin. Ristin ryöväri kääntyy elämänsä viimeisinä tunteina ja tulee Jeesuksen luo paratiisiin, siis pelastuu ja pääsee taivaaseen. Jos olet heittänyt kesken juoksusi autuuden kilparadalla, nouse ylös ja jatka. Olemme nähneet, että olympialaisissa voi kaatua, nousta, jatkaa ja vielä voittaa. Paljon enemminkin näin on laita kristityn uskon kisoissa, sillä Jumala on pitkämielinen eikä tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että langennut palaa hänen tykönsä.

Jumala haluaa painaa jokaisen uskovan sydämelle, että tarvitsemme uskon kilvoittelua. Se ei saa päättyä keskeytykseen. On kilpailtava sääntöjen mukaan ja on kestettävä loppuun asti. Tämä on Jumalan hyvä, armollinen tahto meihin nähden.

Kilpailijan tulee tuntea säännöt, siis Jumalan sana ja sen oppi. Uskon perussääntö on taas tämä: "Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja." (Room. 3:28). "Sen tähden se on uskosta, että se olisi armosta." (Room. 4:16). "Mutta koska tiedämme, ettei ihminen tule vanhurskaaksi lain teoista, vaan uskon kautta Jeesukseen Kristukseen, niin olemme mekin uskoneet Kristukseen Jeesukseen tullaksemme vanhurskaiksi uskosta Kristukseen eikä lain teoista, koska ei mikään liha tule vanhurskaaksi lain teoista." (Gal. 2:16). Tämä on ihana, autuuttava, evankeliumin meille antama lupaus.

Se, jolle Kristus ei ole ainoa tie taivaaseen, vaan joka liittyy siihen omia tekojaan tai muiden, niin sanottujen pyhimysten, tekoja, ei juokse sääntön mukaan. Jeesuksen sana on selvä:

"Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani." (Joh. 14:6). Mutta sillä, joka turvaa Jeesukseen, ei ole hätää. Sanooohan Jeesus: "Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi. Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita... Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään." (Joh. 3:17–18; 5:24).

Mikä on voittoseppele?

Apostoli Paavali lausuu elämänsä lopulla: "Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle tallettuna vanhurskauden seppel" (2 Tim. 4:7-8). Voittoseppele taivaan olympialaisissa on "vanhurskauden seppel".

Täällä ajassa uskovilla on vanhurskauden nälkä, jonka Jeesus tyydyttää. Hän on luvannut: "Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan." (Matt. 5:6). Tämä toteutuu kahdessa vaiheessa. Ensiksikin siten, että meille lahjoitetaan jo täällä ajassa uskon kautta se vanhurskaus, joka Jumalan edessä kelpaa. Ja toiseksi siten, että meidät kirkastetaan viimeisenä päivänä ylönousemuksessa.

Se vanhurskaus, jonka omistamme jo nyt uskon kautta, on Kristus, joka on annettu alttiiksi meidän edestämme (Room. 8:32). Kristuksen sovitus työn tähden meidät luetaan Jumalan edessä vanhurskaiksi ja saamme syntimme an-

teeksi. Tässä vanhurskaudessa olemme Jumalalle täysin otollisia, vaikka itsesämme olemmekin syntisiä.

Uskon kautta omistamme Jumalan edessä täydellisen vanhurskauden, sillä se ei ole meidän tekoamme, vaan Kristuksen. Se on itse asiassa sama vanhurskaus, mikä meillä on oleva taivaassa, sillä erotuksella, että täällä se on uskon varassa, siellä näkemisessä.

Saadessamme omistaa Kristuksen vanhurskauden, omantunnon kauhut

kaikkoavat ja saamme rauhan sydämeemme. Heräämme hengellisestä kuoleman tilasta. Uskon kautta samalla uudestisyntymme elävään toivoon ja uuden ihmisen puolesta alamme elää vanhurskaudelle ja noudattaa elämässämme vanhurskautta.

Vanhan ihmisemme ja periturmeluksemme tähden meissä oleva vanhurskaus on kuitenkin nyt vasta heikolla alulla. Meihin jää vanhurskauden nälkä ja jano. Haluaisimme niin mielellämme päästä tykkäänään

eroon syntiturmeluksestamme ja odotamme sitä päivää, kun niin tapahtuu. Se on ylösnousemuksen ihana päivä, kun saamme nousta ilman syntiä. Silloin olemme koko olemukseltamme täysin vanhurskaita. Nyt olemme puhdistetut ja pyhitetyt ”vedellä pesten, sanan kautta”, mutta silloin meidät asetetaan Herran eteen kirkastettuina, tahrattomina, pyhinä ja nuhteettomina (Ef. 5:25–26). Se on se ”vanhurskauden seppele”, jolla pyhät kruunataan. Ja silloin ei enää ole nälkä eikä jano.

Voittoseppele, jolla meidät seppeleldään, on siis se vanhurskaus, minkä Kristus on meille hankkinut katkeralla kärsimisellään ja kuolemallaan. Taivaassa se ei ole enää uskon varassa, vaan näkemisessä. Olemme sekä ruumiin että sielun puolesta olemuksellisesti täysin vanhurskaita. Siksi ei ole myöskään enää vanhurskauden nälkää eikä janoa. Toteutuu lupaus sana: ”Mutta minä saan nähdä sinun kasvosi vanhurskaudessa, herätessäni ravita itseni sinun muotosi katselemisella.” (Ps. 17:15). Kukaan ei ansaitse sitä kilvoittelullaan. Se on pelkkää lahjaa, ansaitsematonta, armoa. Täydellinen on oleva voittajien vanhurskaus, suuri heidän kirkkautensa ja kunniansa, mutta ylistys siitä kuuluu yksin Karitsalle, ei meille. ”Karitsa, joka on teurastettu, on arvoinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauten ja ylistyksen.” (Ilm. 5:12).

Voittopalkintomme on katoamaton. Siitä apostoli Pietari sanoo: ”Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisyn-

nyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta, turmeltumattomaan ja saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön, joka taivaassa on säilytettyä teitä varten, jotka Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen” (1 Piet. 1:3–5). Tämä merkitsee sitä, että taivaassa ei yksikään pyhä voi langeta vanhurskauden tilasta. Kruunumme on ikuinen.

Päämäärätietoisina eteenpäin

Apostoli Paavali sanoo: ”Minä riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa, johon Jumala on minut taivaallisella kutsumisella kutsunut Kristuksessa Jeesuksessa. (Fil. 3:14). Uskova on päämäärätietoinen. Hänellä on voimassaoleva taivaskutsu. Ajankohtaa hän ei tiedä. Riittää, että se on kirjoitettu ylös Jumalan kirjaan. Hänen käskystään enkeli noutaa sielumme oikealla ajalla.

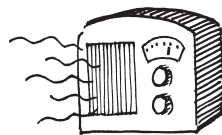
Kun tiedämme, mikä meitä odottaa, riennämme kohti autuasta päämäärää. Juoksemme saavuttaaksemme voittopalkinnon. Ja kun paha lihamme tekee vastarintaa, kuritamme sitä emmekä ruoki sen pahoja haluja. Kasteemme esikuvan mukaisesti kuoletamme vanhaa ihmistämme. Haluamme pitää silmiemme edessä Kristuksen ristiinnaulittuna. Ottakaa vaikeastämisen ja kärsivällisyyden esikuvaksi profeetat, apostolit ja muut pyhät, jotka kestivät toivon varassa. Taistelkaa jalo taistelu, säilyttäkää usko ja hyvä omatunto (1 Tim. 1:19).

Markku Särelä.

Kirjoitettu 15.8.06. Virret: 436; 118:2–4; 125; 168:1,5,6; 301:1,5,6.

Jumalan valtakunnan ihmeellinen kasvu; ver- taukset sinapinsiemenestä ja hapatteesta

Matt. 13:31-33

RADIO
lähetys

radio Moreeni 17.10.1998

Vertaukset sinapinsiemenestä ja hapatteesta ovat kirjoitetut Matteuksen evankeliumissa seuraavasti: *“Jeesus puhui heille sanoen: “Taivasten valtakunta on sinapinsiemenen kaltainen, jonka mies otti ja kylvi peltoonsa. Se on kaikista siemenistä pienin, mutta kun se on kasvanut, on se suurin vihanneskasveista ja tulee puuksi, niin että taivaan linnut tulevat ja tekevät pesänsä sen oksille.” Taas toisen vertauksen hän puhui heille: “Taivasten valtakunta on hapatuksen kaltainen, jonka nainen otti ja sekoitti kolmeen vakalliseen jauhoja, kunnes kaikki happani.” (Matt. 13:31-33)*

Kysymys: Vertauksille on tyypillistä, että niissä kuvataan jotain suurta asiaa ihmisten arkielämästä otettujen esimerkkien ja kielikuvien avulla. Mitä tässä vertauksessa puheena olevat siemen ja hapate kuvaavat?

Vastaus: Nämä vertaukset ovat rinnakkaisvertauksia. Ne molemmat opettavat Jumalan valtakunnan ihmeellistä kasvua. Niinpä myös niissä esiintyvät siemen ja hapate on luontevaa ymmärtää tarkoittavaksi samaa asiaa.

Luonteva tapa selittää siemen on käsittää se Kristukseksi, jonka Isä Jumala kylvi peltoonsa ja toisessa vertauksessa hapatteeksi, jonka vaimo sekoitti taikinaansa.

Vertausten kuvaamat tapahtumat toteutuivat silloin, kun Jumala lähetti Kristuksen maan päälle. Tämän teon tarkoitus oli koota Jumalan valtakuntaan eli uskovien joukkoon kaikki Kristukseen uskovat ihmiset. Hänen johtamanaan taivasten valtakunta on ihmisten keskuudessa siten, että valtakunnan jäsenet ovat Kristuksen jäseniä. Tästä asiasta Raamattu puhuu muun muassa kuvaamalla Jeesusta viinipuuksi ja häneen uskovia oksiksi. Lopullinen päämäärä Jumalan valtakunnan jäsenillä on iankaikkinen elämä, jonka Jeesus lahjoittaa.

K: Onko Raamatussa muita kohtia, jotka puhuvat vertausten kanssa samankaltaisista asioista ja jotka voisivat auttaa ymmärtämään niiden sanomaa laajemmin?

V: Sinapinsiemenvertauksella on oikeastaan kaksikin rinnakkaiskohtaa Vanhassa testamentissa. Hes. 17:22-24:ssa puhutaan setripuun hennosta oksasta, joka kylvetään Israeliin. Raamattu sanoo siitä: *“Israelin vuoren korkeuteen minä sen istutan: ja se kantaa lehviä ja tekee hedelmää, ja siitä tulee mahtava setri. Ja sen*

alla asuvat kaikki linnut, kaikki, mitä siivekästä on; ne asuvat sen oksain varjossa.” Tämä kohta tekee ymmärrettäväksi sen, että Jeesus tuli ihmiseksi nimenomaan Israelin kansan keskuudessa. Jumala antoi Poikansa maailmalle siten, että hän lähetti hänet Israeliin. Pakanoilla ja juutalaisilla on nyt sama pelastuksen tie: usko Vapahtajaan. Sitä, että pakanat saavat tulla Jumalan valtakunnan suojaan opettaa myös Jes. 2:2: *“Aikojen lopussa on Herran temppelin vuori seisova vahvana, ylimmäisenä vuorista, kukkuloista korkeimpana, ja kaikki pakanakansat virtaavat sinne.”* Jumalan valtakunnan jäseneksi tuleminen ei tapahdu ruumiillisen siirtymisen avulla, vaan jokainen Jeesukseen uskova on tullut Jumalan valtakuntaan. Vanhan testamentin ennustukset puhuvat siis asioista, jotka Uudessa liitossa ovat toteutuneet uskon kautta.

Sinapinsiemenvertauksen sanonta siitä, että Jumala otti siemenen ja sen peltoonsa osoittavat sen, että siemen ei tule maasta itsestään eikä se ole joutunut siihen sattumalta. Jumala on siemenen ottanut ja laittanut sen maailmaan. Kyseessä on Jumalan erityinen viljelystoimi maailman pelastamiseksi. Samalla tavoin merkitsee hapate Kristusta, jonka Jumala lähetti maailmaan ja joka väistämättä kasvattaa valtakuntaansa. Vertausten kuvaamat Jumalan tarkoitukselliset teot auttavat meitä ymmärtämään evankeliumin perusteita: syntien anteeksiantamus ja pelastuminen iankaikkiseen elämään ovat Jumalan tekoja meidän hyväksemme.

K: Hapatteesta puhuminen myönteisessä merkityksessä kuulostaa yllättävältä. Arkikielessä useimmiten, samoin kuin Raamatussa joissakin kohdin, se tarkoittaa kielteistä asiaa. Miten tämä on selitettävissä?

V: Sanaa “hapatus” todellakin käytetään Raamatussa myös kielteisessä merkityksessä. Jeesus varoitti fariseusten hapatuksesta ja tarkoitti sillä heidän vääriä opetuksiaan. Apostoli Paavali käytti tuota sanaa myös ja tarkoitti sillä väärää oppia. Tämäntapainen sanojen käyttö toisaalta myönteisessä ja toisaalta kielteisessä mielessä ei suinkaan ole Raamatulle muuallakaan vierasta. Esimerkiksi “käärme” esiintyy kielteisessä mielessä syntiinlankeemuskertomuksessa. Vapahtaja kuitenkin toisaalla viittaa käärmeen oveluuteen myönteisenä esimerkkinä. (Matt. 10:16). Raamatussa ei siis rajoituta siihen, että sanoilla voisi olla vain yksi tai edes yhdensuuntainen merkitys. Erityisesti vertauksissa sanojen merkitys voi hyvinkin poiketa muissa yhteyksissä esiintyvistä merkityksistä. Tämä ei kuitenkaan tee vertausten sisältöä epäselväksi, vaan merkitys selviää asiayhteydestä. Näin ollen hapatteen käyttäminen myönteisessä merkityksessä ei ole mitenkään kummallista. Päinvastoin se voidaan nähdä jopa tehokeinona. On olemassa kielteistä hapatusta, jota on syytä varoa, mutta Vapahtaja on myönteinen hapate, joka väistämättä perustaa ja pitää yllä valtakuntansa.

Hapatus kuvaa siis Kristusta, jonka vaikutus ulottuu koko maailmaan samalla tavoin kuin hapatus hapattaa suuren määrän taikinaa. Vertauksen jauhomäärä on huomattavan suuri, kolme vakallista eli noin 36 litraa. Tämä tavallisten ihmisten arkielämän kannalta liioiteltu määrä kuvaa hapatteen valtavaa voimaa. Tällainen voima on Kristuksella ja evankeliumilla.

K: Sinapinsiemenvertauksessa on puhetta paitsi siemenestä ja siitä kasvavasta puusta myös linnuista, jotka tekevät pesän puun oksille. Mitä ne merkitsevät?

V: Luther kiinnittää tässä kohden huomionsa siihen, että monet ihmiset ovat hyötäneet evankeliumin vaikuttamista hyvistä asioista yhteiskunnassa. Hän viittaa siihen, että monet yhteiskunnallisesti korkea-arvoiset ihmiset, aateliset, kuninkaat ja ruhtinaat löytävät suojaa Jumalan valtakunnan hyvistä vaikutuksista. Jumalan sana todella vaikuttaa yhteiskunnallisestikin hyviä asioita, muun muassa esivallan kunnioittamista ja pyrkimystä rehelliseen ja ahkeraan elämään. On kuitenkin muistettava, että Jumalan valtakunta itsessään ei ole maallinen, vaan hengellinen asia. Sanoohan Vapahtaja: *”Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta.”* (Joh. 18:36)

K: Millaisia opetuksia seurakunnalle ja kirkolle on johdettavissa näistä vertauksista?

V: Molemmissa vertauksissa on silmiinpistävää Jumalan valtakunnan vaatimaton, melkeinpä huomaamaton alku. Tämä piirre samoin kuin monet muutkin Jumalan valtakuntaa koskevat vertaukset opettaa sitä, että Jumalan valtakuntaa ja sen arvoa ei pidä etsiä näkyvistä asioista. Kun Luther selittää sinapinsiemenvertausta, hän moittii roomalaiskatolisia siitä, että he vetosivat tuon kirkon suureen ulkonaiseen valtaan ja kunniaan. Jumalan valtakunnassa tällainen ei ole olennaista, päinvastoin maallisen kunnian haaliminen kääntää huomion pois itse pääasiasta eli Kristuksesta ja hänen evankeliumistaan. Koska ihminen luonnostaan on taipuvainen arvioimaan uskonasioitakin sillä perusteella, mitä silmään näkyy, oli Vapahtajan tarpeen näillä vertauksilla opettaa sitä, ettei hänen valtakuntansa voimaa pidä etsiä maallisista asioista.

Toiselta puolen nämä vertaukset ovat seurakunnalle suureksi rohkaisuksi. Jumalan valtakunta kasvaa väistämättä. Sen ulkonainen vähäpätöisyys ja jopa halveksittuna oleminen eivät merkitse mitään. Siemenessä on voima. Hapate vaikuttaa joka tapauksessa.

Siemenessä eli Kristuksessa olevaa voimaa voimme hyvin perustein verrata maalliseen siemeneseen. Siinä on luomissan perusteella voima, jonka tähden siitä kasvaa lajinsa mukainen kasvi. Niin Kristuksessa on voima. Syntien anteeksiantamuksen sana on voimallinen tuomaan pelastuksen jokaiselle. Apostoli Paavali nimenomaan sanookin, että evankeliumi on Jumalan voima, pelastukseksi itse kullekin uskovalle. Kristus ja hänen sovitustyönsä ovat voimallisia. Se voima vaikuttaa evankeliumin sanassa, jota kirkon tulee julistaa. Tämä sana ei mene hukkaan, vaan synnyttää uskoa. Seurakunta voi siis tehdä yksinkertaisen johtopäätöksen: evankeliumia on julistettava, ja sen vaikutukseen saa täysin varmasti luottaa. Tätä korostaa erikoisesti hapatusvertauksen opettama ihmeellinen väistämättömyys: kun Kristus on sovitustyönsä tehnyt ja antanut evankeliuminsa julistettavaksi, ei mikään voi sitä pysäyttää, vaan Jumala kokoaa evankeliumin sanan välityksellä valtakuntansa.

K: Mitä vertaukset sinapinsiemenestä ja hapatuksesta opettavat yksityiselle uskovalle ja minkä lohdutuksen ne antavat?

V: Yksityiselle ihmiselle soveltuvaa opetusta on syytä etsiä vertauksen pääsanomasta eli Jumalan valtakunnan väistämättömästä kasvusta. Kuinka suloista ja turvallista onkaan, että kaiken synnin ja epävarmuuden keskellä on olemassa Jumalan valtakunta. On Kristus, joka on tullut sitä varten, että kuka ikinä häneen uskoo, saa syntinsä anteeksi ja pääsee iankaikkiseen elämään. Hänen valtakuntansa jäseneksi pääseminen on yksinkertaista. Raamattu kehottaa jokaista katumuksessa ja uskossa turvaamaan Jeesukseen. Siinä uskossa jää syntitaakka ja paha omatunto. Sijaan tulee ilo ja uusi elämä Jeesuksen omana Jumalan valtakunnassa.

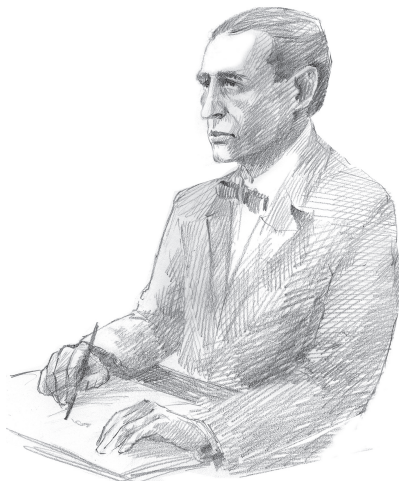
Kimmo Närhi

Franz Pieper

Mitä opetamme Pyhästä Raamatusta

Franz Pieper piti vuonna 1893 luterilaisen Missourisynodin kirkkokunnankokouksessa esitelmän, joka käsitteli Missourisynodin kantaa ja asennettaoppiin ja käytäntöön. Hän käsitteli siinä silloin ajankohtaisia oppeja Raamatusta, Jumalasta, kääntymyksestä, vanhurskauttamisesta, armovalinnasta ja kirkosta. Julkaisemme tällä kerralla esitelmän alun. Siinä Pieper on nähnyt harvinaisen terävällä tavalla, mistä itse asiassa Raamatun inspiraation kieltämisessä on ollut kysymys ja mihin se johtaa. Nyt kun esitelmästä on kulunut toista sataa vuotta, voimme nähdä kielteisyys seuraukset kukoistuksessaan jokaisella uskon alueella. Kysymys on kapinasta todellista, ilmoitettua Jumalaa vastaan. Todellinen kristillinen usko voidaan säilyttää vain tunnustamalla todeksi sanainspiraatio, tuo järjelle käsitmätön ihme. *MS*

Aloitan kannallamme Pyhään Raamattuun. – Ei ainoastaan yleensä ulkonaisen kristikunnan piirissä, vaan myös niissä kirkon osissa, jotka vielä kutsuvat itseään luterilaisiksi, kajotaan nykyisin Pyhän Raamatun erehtymättömään arvovaltaan. Heidän mielestään Pyhä Raamattu ei enää saisi olla erehtymätön jumalansana, jolle kaikki, mitä ihmiseksi sanotaan, on alistettu, vaan kirja, joka sisältää myös erehtyviä ihmismielipiteitä ja johon sen tähden voidaan ja täytyy voida harjoittaa kritiikkiä.

Sellaiset hyökkäykset Pyhää Raamattua vastaan eivät ole mitään uutta. Pakanat ja julkisesti epäuskoiset ovat kaikkina aikoina väittäneet, että Raamatusta löytyy erheitä ja ristiriitoja ja että siitä syystä Raamattu ei voi olla Jumalan sana. Niinpä me tapaamme sekä kirkkoisät että myös kirkon myöhemmät opettajat satunnaisesti torjumassa näitä hyökkäyksiä. Mutta uutta on se, että meidän aikanamme kirkon opettajat, ja nimenomaan ne, jotka nauttivat suurinta arvonantoa, käydessään Pyhä Raamatun kimppuun tekevät samaa kuin pakanat ja epäuskoiset.

Tämä on aikamme omalaatuinen asiain tila! Kirkon opettajat eivät enää ole sen puolustajia vaan syyttäjiä. He väittävät nyt myös – puhein ja kirjoituksin – ettei koko Pyhä Raamattu ole Jumalan sana ja erehtymätön totuus. Täytyisi luopua innoitusta koskevasta

vanhakirkollisesta opista, nimittäin siitä opista, etteivät pyhät kirjoittajat kirjoittaneet omiaan, vaan ainoastaan sen, minkä Pyhä Henki antoi heille. Täytyisi tehdä ero olennaisen ja epäolennaisen, pää- ja sivuasioiden välillä Raamatussa. Edelliset olisivat Pyhän Hengen antamia tai ainakin erityisestä Pyhän Hengen johduksesta kirjoitetuja, jälkimmäiset eivät. Näissä viime mainituissa täytyisi myöntää olevan virheitä.

On odotettavissa, että kristilliseen kirkkoon luodaan aivan uusi järjestys. Ihmisten asenne Raamattuun muuttuu täysin. Ihmiset eivät ole enää Raamattun alla, vaan sen yläpuolella. Sillä vaikka myönnetäänkin, että Raamatussa löytyvät kaikki autuaaksi tekevän totuuden kohdat, niin ihmisestä riippuu kuitenkin sen määrääminen, mikä Raamatussa olisi erehtymätön jumalallinen totuus ja mikä olisi uskossa otettava vastaan. Pyhä Raamattu ei viime kädessä määrää uskoamme, vaan ihmiset, jotka erottavat Pyhässä Raamatussa totuuden ja erheen. Enää kirkossa ei hallitse Jumala Pyhän Raamattun sanalla, vaan tosiasiaassa ihmiset asetaan hallitseman kirkossa, jotka tekevät eron totuuden ja Raamattun näennäisen erheen välillä.

Tämä asenne Raamattuun on jumalaton. Joka olettaa Raamatussa virheitä, vastustaa Kristusta vasten kasvoja, joka sanoo koko Raamatusta ja sen jokaisesta sanasta: "Raamattu ei saata raueta tyhjiin" [Joh. 10:35]. Ne, jotka

haluavat rajoittaa Pyhän Raamattun innoituksen niin sanottuihin Raamattun olennaisiin asioihin, ovat ristiriidassa Kristuksen apostolin kanssa, joka sanoo: "Koko Raamattu on Jumalan henkivaikutuksesta syntynyt" [2 Tim. 3:16].

Mutta tässäkin perkele haluaa esiintyä valon enkelinä. Raamattun erehtymättömyyden kieltäjät väittävät toimivansa oikean uskovaisuuden ja hurskauden hyväksi. Meitä vastustaen he väittävät, että usko, joka perustuu yksin Raamattuun, on kirjaimen paltovontaa ja edistää kuollutta oikeauskoisuutta. Kun on kysymys heidän asenteestaan Raamattuun, he sitä vastoin asettavat kristillisyyden asian sisäisen kokemuksen varaan. Kristittyjä kehoitettaisiin ottamaan vastaan totuutena se, mikä osoittautuisi heille kristillisessä kokemuksessa totuudeksi. Niin sisäinen usko edistyisi ja nöyryttäisiin myymästä kristinuskoa. Kristillisyyys olisi jotakin, jonka varmuus olisi siinä itsessään eikä tarvitsisi takausta Raamattun kirjaimilta.

Uutta myös tästä puheen ollen ovat vain ilmaiset, sikäli kuin tämänlaista teologiaa nykyisin sanotaan "kristilliseksi teologiaksi", tarkemmin sanoen, opin johtaminen uudestisyntyneen tai kristillisen minän yhtenäisistä periaateista, kristillisestä tietoisuudesta, kirkon uskosta jne. Asia on vanha. Tässä meillä on kyseessä sama harha, jota vastaan Luther taisteli torjuessaan hurmahenkiä. Se on se

“henki”, joka itsestään käsin ja itsensä toimesta on niin hurskas, ettei se tarvitse ulkonaista, objektiivisesti varmaa Jumalan Sanaa, niin, joka vain saa hänet tuntemaan itsensä ennen kuulumattoman ahdistuneeksi. Tämän hengen hurskaudesta Luther ja hänen perässään meidän kirkkomme lausuu tunnetusti Schmalkaldenin uskonkohdissa: “Kaikki, mitä ilman sellaista [ulkonaista] sanaa ja sakramentteja Hengestä kerskataan, on perkeleestä” (Müller, S. 322). Sama tuomio meidän on langetettava uudemmasta teologiasta, sikäli kuin se haluaa viedä meidät Pyhän Raamatun varmasta, ulkonaisesta inspiroidusta sanasta “sisäisen uskon” varaan. Se, että sitä sanotaan “tieteksi”, ei tee meihin vaikutusta, ja että sitä sanotaan tosi “uskoksi”, ei tehoa meihin. Tiedämme, mitä se on. Se on epäuskoa. Usko on raamatullisen ja kirkollisen kielenkäytön mukaan – myös vastoin järkeä ja “kokemusta” – perustautumista Jumalan sanan varaan, kuten Raamatussa on kirjoitettuna. Vain sen uskominen ja siitä kiinni pitäminen, mikä osoittautuu ihmiselle todeksi ja vastaan otettavaksi, se on – samoin Raamatun ja kristillisen kirkon kielenkäytön mukaan – epäuskoa! Se ei ole myöskään kristillinen, vaan epäkristillinen minä, jolla on sellainen ilmiäisy. Se on ihmisen kapinahenki Jumalaa vastaan hänen erehtymättömyydessä sanassaan, jolle yritetään pukea hyvin nukkavieru uskon ja hurskauden manteli. Niin pannaan kaikki Jumalan kirkossa sekaisin ja päällealleen. Usko ei

lepää enää Raamatun varassa, vaan Raamattu lepää uskon varassa. Kirkko ei ole enää apostolien ja profeettojen perustukselle rakennettu, vaan kirkko on itsensä varassa ja apostolien ja profeettojen kirjoitukset tarvitsevat parantelua kirkko-puun pahkassa. Raamattu ei tuomarina ratkaise, mikä kirkossa on oikeata tai väärää, vaan kirkko antaa tuomionsa siitä, mikä Raamatussa on oikein tai väärin. Lyhyesti: Kuulutetaan niin sanotun kristillisen minän yksinvaltaa. Kirkon tulee olla suvereeni Jumalan sanaan ja itse Jumalaan nähden. Se on anarkiaa kirkon alueella. Yhteiskunnallisen anarkismin rinnalle astuu kirkollinen anarkismi. Se on välttämätön seuraus siitä, että on luovuttu kristillisestä opista Raamatun inspiraatiosta ja sen mukana Raamatun täydellisestä erehtymättömyydestä.

Jumalan armon avulla haluamme pysyä äärimmäisen kaukana tästä mielenvikaisesta pyrkimyksestä – muuta nimeähän siitä ei voi käyttää.

Kuten emme halua perustaa uskomme paavin emmekä tradition varaan, niin emme myöskään “uskovan minän” varaan, vaan apostolien ja profeettojen eli Raamatun sanan varaan. Sen vuoksi pidämme kaikesta vastustuksesta huolimatta kiinni Pyhän Raamatun inspiraatiosta. Toisin sanoen, me pidämme kiinni siitä, ettei Raamatusta vain jonkin verran tai suuri osa ole syntynyt Pyhän Hengen vaikutuksesta, vaan koko Raamattu; Jumalan pyhät ihmiset eivät ole vain

osaksi puhuneet Pyhän Hengen innoituksesta, mutta osaksi omasta itsestään, vaan he, kuten Raamattu todistaa, ovat puhuneet [kaiken] Pyhän Hengen johtamina. Olemme varmoja siitä, ettei Raamatussa ole erehdyksiä, vaan se on eheä totuus kaikissa sanoissaan. Ja tätä emme halua todeta vasta Raamatun kriittisellä tutkimisella, vaan uskomme sen Raamatun itsestään lausuman todistuksen nojalla, kuten otamme tällä perusteella vastaan kaikki uskonkohdat. Tosin iloitsemme voidesamme osoittaa, että niitä ristiriitoja, joihin Raamatun viholliset vetoavat, ei todellisuudessa ole olemassa. Mutta tälle todistukselle emme perusta uskomme Raamattuun.

Tähän liittyen muutama sana niin sanotusta korkeammasta kritiikistä [raamattukritiikistä]. Tämä on modernin raamattutieteen puun aivan ihmeellinen haara. Se sanoo itseään ”korkeammaksi” kritiikiksi erotuksena ”alemmasta” eli tekstikritiikistä, joka työskentelee Raamatun tekstin toteamiseksi vanhojen dokumenttien nojalla. Tämä tekstikritiikki on sinänsä aivan rehellinen toimi. Samaa ei voida sanoa ns. korkeammasta kritiikistä. Kun tarkastellaan Raamatun yksittäisiä kirjoja tietyllä ”tieteellisellä”, vain suppealle asian tuntijajoukolle ymmärrettävällä tavalla, halutaan saada selville sivuutamalla se, mitä Raamattu itse sanoo itsestään, milloin ja keiden toimesta ne ovat kirjoitetut. Emme halua tutkia tätä sen enempää selvittääksemme itsellemme tätä omalaatuista tieteellistä menettelyä, varsinkin kun sen nimek-

käimmät edustajat väittävät, että vain vihkiytyneitten suppea piiri kykenee ymmärtämään ja arvostamaan tätä tiedettä. Me haluamme kysyä vain kaikille kristityille ymmärrettäviä tuloksia.

Tulos on esimerkiksi tämä: Kun Herra Kristus todistaa: Mooses on minusta kirjoittanut, korkeampi kritiikki sanoo lähes yksimielisesti: Mooses ei ole kirjoittanut Kristuksesta sanaakaan. Se, mitä me nykyisin kutsumme viideksi Mooseksen kirjaksi, on peräisin kolmelta tai neljältä tekijältä, jotka ovat eläneet kauan Mooseksen jälkeen ja joiden kirjoituksia on yhä uudestaan muokattu. Sitten ne on pantu toistensa lomaan ja sisään, ja lopulta joku anonyymi toimittaja, joka eli lähes tuhat vuotta Mooseksen jälkeen, saattoi ne meille käsillä olevaan muotoon. Tähän tulokseen tulee korkeampi kritiikki, kun se lukee tiettyjä kielen ja ilmaisuuden ominaisuuksia ajateltujen henkilöiden hyväksi tai heiltä puuttuviksi ja pirstoo Raamatun tekstin näiden oletettujen ominaispiirteiden mukaan ja jälleen yhdistää.

Tällaiselle korkeammalle kritiikille emme voi mitenkään lausua kohteliaisuuksia. Järjen näkökannalta pidämme sitä hulluutena ja kristinuskon kannalta Jumalan pilkkana. Myös positiivisimmat korkeamman kritiikin kannattajat kaipaavat tarkistusta, se on inspiraatio-opista luopumista, koska heistä tuntuu, ettei sellaisen kirjoituksen kanssa, joka on Jumalan sana, voi menetellä niin kuin korkeamman kritiikin metodi määrää.

Kirjasta Unsere Stellung in Lehre und Praxis, ss. 7-12. St. Louis, Mo. 1896.

MS.

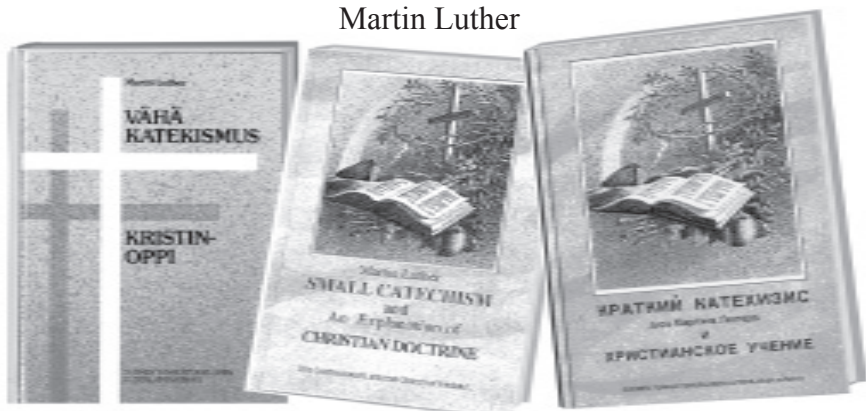
STLK:n kirjamyynutiluettelo ja hinnasto 2006.....	Hinnat euroina
Aamoksen kirja, käännös ja selitys (Särelä)	2,50
Erilaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (Uppala)	1,00
Iso katekismus, venäjänkielinen	10,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C.F.W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (Särelä)	1,50
Koetelkaa kaikki (toim. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (Särelä)	2,50
Kristinoppi: (englanninkielinen, latviankielinen, liettuankielinen, suomenkielinen, venäjänkielinen ja vironkielinen) á.....	10,00
Kristuksen kuuliaisuus (Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme (Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (Särelä)	3,50
Lapsikaste on raamatullinen (Särelä)	5,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), venäjänkielinen	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C.F.W. Walther)	17,00
Paikallisseurakunta (C.F.W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (Aho)	0,50
Raamattu opettaa	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. Särelä)	0,50
Rukous joka päivälle	0,50
Saarnavirka on Kristuksen käsky (Särelä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (Särelä)	6,00
venäjänkielinen (Särelä)	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (Luther)	6,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928 1968	1,00
Säännöt 2004.....	3,00
Taustaa — Tekijänoikeudesta maailmaan (Pälikkö & Särelä)	8,00
Taustaa 2, Kehitysoopin kulisseista (Pälikkö)	10,-
Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut STLK:n 50 vuotisjuhla-julkaisu	3,50
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (Särelä)	1,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1 - 7 (Luther)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8 -17 (Luther)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18 -24 (Luther)	49,00
Kaukainen voittolaulu, ilmestyskirjan selitys (Becker) md.	4,00
“ “ sid.	8,50
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (Preus)	3,50
Oppi Jumalan sanasta (Gerhard)	42,00
Raamatun inspiraatio (Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (Preus)	5,00
LUTERILAINEN lehti, vuosikerta	22,00
“ “ “ irtonumero	2,50
Lähetystyön tarkoitettujen suurempien tilauksien hinnasta voidaan neuvotella erikseen.	

Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut

VÄHÄ KATEKISMUS

ja sen laaja selitys, Kristinoppi, 295 sivua

Martin Luther

Lutherin Vähä katekismus ja siihen liittyvä Kristinoppi on tärkeä perusteos tunnustuksellisesta luterilaisesta opista kiinnostuneille. Se antaa kattavan esityksen siitä, mitä uskomme Raamatun mukaan. Se paitsi vastaa moniin ihmisillä mahdollisesti olleisiin kysymyksiin, Se vastaa myös sellaisiin kysymyksiin, joita ihmiset eivät osaa tehdä ja jotka kuitenkin ovat heille tärkeitä.

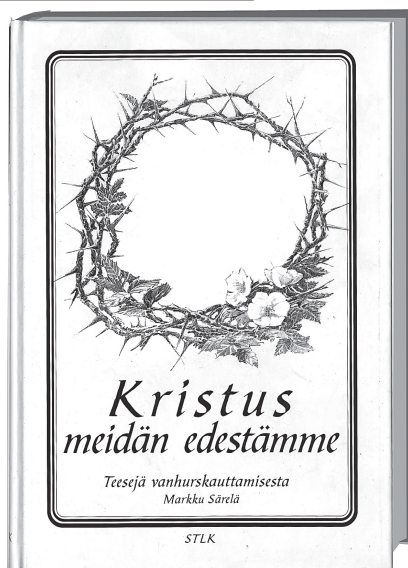
Kirja on julkaistu eri kielisinä. Kirjan hinta on 10 euroa kielestä riippumatta.

Markku Särelä

Kristus meidän edestämme

Kirjan on luterilaisen vanhurskautamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia) Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle.

256 sivua **Ovh. 17 euroa**

Joulun sanomaa joulumerkeillä

Lehtemme joulunumeron kannesta tuttu Kimmo Pälkön maalaama aihe "enkeli ja paimenet" on nyt saatavana 1.luokan omakuvapostimerkinä. Posti tekee merkit tarroina. Siksi niitä voi ostaa vain joko neljän tai kahdeksan merkin sarjoina. Merkin hinta on 1,50/kpl. Merkkejä voi tilata alla mainitusta osoitteesta. Postilähetyksiin lisätään postimaksu.

Merkkitilaukset:

Galleria ART-HELSINKI,

Aleksanterinkatu 26, 00170 Helsinki, p. 09-27070 170, www.art-helsinki.com

Uskonpuhdistusjuhla Lahdessa 4.11.

10.00 Herran pyhä ehtoollinen

11.00 Jumalanpalvelus

Ruokaväliaika

13.30 Päiväjuhla, mm. esitys aiheesta

“Luterilaisen opin ero roomalaiskatolisuuteen ja islamiin verrattuna”

Tervetuloa!

Kastettu:

Oskari Juho Kalervo Lappalainen, syntynyt 16.8.2006,
kastettu 17.9.2006 Kirkkonummella.

“Oi Isä, Poika, Henki Herran

Sain nimees kalliin kastehen.

Niin minut istutettu kerran

On kuolemahan Kristuksen.

Näin suurimman mä lahjan sain,

Kun olin pieni lapsi vain.”

(VK 1938 219:1)

Luterilainen -lehden vuosien 2005 ja 2006 aikana ilmestyneet numerot ovat luettavissa verkkosivuillamme osoitteessa:
www.luterilainen.com

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11. HPE 8.10. ja 12.11. Poikkeus: ei jumalanpalvelusta 6.11. *Nuorten ilta* pe 6.10. klo 18. *Lasten iltapäivä* la 7.10. ja 11.11. klo 14.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelus* la 21.10. klo 10 (MS), ke 8.11. klo 18, la 9.12. (HPE) klo 10.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A: *Jumalanpalvelus* su 15.10., 29.10. (HPE), 12.11. ja 26.11. (HPE) klo 11 (huom! kellonaika).

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* su 22.10. ja 19.11 (HPE) klo 11.

Pori, Gallen-Kallelankatu 12: *Jumalanpalvelus* la 7.10. (MS), 18.11. ja 9.12. (HPE) klo 15.30. *Lasten iltapäivä* 18.11. klo 13.

Kokkola: *Jumalanpalvelus* to 12.10 (HPE) ja 23.11. (HPE) klo 18.

Vaasa: *Jumalanpalvelus* pe 20.10. klo 18 ja la 16.12. klo 14 Lyktanissa.

Kontiolahti/Lieksa/Liperi: *Jumalanpalvelus* ke 11.10. klo 18 (HPE) ja 22.11. klo 18 (HPE)

Koskenpää: *Jumalanpalvelus* pe 1.12. (HPE) klo 13 Tiensivussa.

Haapamäki: *Jumalanpalvelus* pe 10.11. klo 13.

Karstula: *Jumalanpalvelus* la 11.11. klo 13 (HPE) Tatu ja Katri Lahdella.

Äänekoski: *Jumalanpalvelus* la 2.12. klo 13.

Hankasalmi: *Jumalanpalvelus* la 11.11. klo 18.

Tyrnävä: *Jumalanpalvelus* pe 24.11. (HPE) klo 15.30.

Rovaniemi: *Jumalanpalvelus* la 25.11. (HPE) klo 10.

Lahti, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelukset* su klo 16. HPE 8.10., 12.11. ja 10.12. Jumalanpalvelusta ei ole 5.11.

Raamattutunti to 19.10. klo 15. *Teema-ilta* to 16.11. klo 18. *Seurakuntailta* ke 4.10., 1.11. ja 5.12. *Pyhäkoulu* torstaisin klo 18. *Lasten iltapäivä* la 21.10. ja 9.12. klo 14. *Uskonpuhdistusjuhla* la 4.11.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* Kettumäentie 2 su 8.10. ja 18.12. klo 11. *Raamattutunti* ke 29.11. klo 18.

Yhteisiä tapahtumia Uskonpuhdistusjuhla

4.11. Lahdessa

Joululeiri lapsille ja nuorille
28.-31.12. Siitamajalla

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com

Siitamajan puh.: 03-3345371
(käytössä vain Siitamajan toimin-
ta-aikoina)

www.luterilainen.com

Sisällys:

Siunauksen merkitys, Martti Luther.....	266
Kiista piispa Henrikin luista johdattaa vakavien kysymysten äärelle, KN.....	267
Armo syntisistä suurimmalle,KN.....	269
Profeetta Sakarjan selitys, 14. luku/jatkoa, Martti Luther.....	271
“Tutki minua, Jumala”, MS.....	275
Luterilaisen uskonpuhdistuksen perintö, A.A.W/75 -vuotta sitten.....	278
Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun, KN.....	282
Uskonnon levittäminen miekan avulla on hylättävä, KN.....	285
Uskova hylkää taikauskon, KN.....	287
Kohti voittopalkintoa, MS.....	288
Jumalan valtakunnan ihmeellinen kasvu; vertaukset sinapinsiemenestä ja hapatteesta,/Radio Moreeni, KN.....	292
Mitä opetamme Pyhästä Raamatusta, Franz Pieper.....	296
Tapahtumia ja ilmoituksia.....	300
Kansi: "Se on Herra.", Joh 21:7, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Lahti: 151930-6101857,
Helsinki: 127030-18973. **Luterilainen -lehti** : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti:
kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle
54108. **2)** Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2006: Kotimaassa 22 e vuosikerta, ulkomaille 30 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti,
puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Eeva Voima, Sopukantie 3, 45720 Kuusankoski .

Sähköposti: eeva.voima@pp.inet.fi

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Maksut ulkomailta: IBAN: FI1580001700303309 BIC-koodi (SWIFT): PSPBFIHH

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com